

eveto

bpost

PB-PP B-02817
BELGIËM-BELGIË

DE IVOREN TOREN VAN DE ONDERZOEKER

**PLAGIAAT AAN
DE UNIVERSITEIT:
1 ONDERZOEKER OP 3
PLEIT SCHULDIG
AAN LAAKBARE FEITEN**

**ACADEMISCHE
TIJDSCHRIFTEN KOSTEN
UNIVERSITEIT JAARLIJKS
6 MILJOEN EURO**

EDITORIAAL

DE DRAAD VAN PENELOPE

Met het verdwijnen van de bisschoppelijke macht uit onze alma mater moest de universiteit een broedplaats voor het vrije, intellectuele denken worden. Een bakken van kennis, een plaats waar verlichting, debat en innovatie hoogtij vieren. Waar de utopie nog ruimte krijgt. Kerkelijke dogma's bemoeilijkten dergelijke radicaal kritische reflectie en een open discussie. De afgelopen decennia veranderde de universiteit het geweer van schouder. Andere wetten eisten hun plek op. Als niets meer heilig is, lijkt de markt vrij spel te krijgen.

In ons dossier enkele bladzijden verderop werpen we een licht op de onderzoekscultuur aan onze universiteit vandaag. Iets waar de student zelden van wakker ligt, maar dat onze universiteit een smoel geeft op het internationale toneel. Centraal in dat dossier staat het debat rond basisfinanciering.

Dit debat beslaat de verdeling van onderzoeksmiddelen waarover de universiteit beschikt. Hoe groot is de koek en tussen wie wordt die verdeeld? Bijster gecompliceerd hoeft dat niet te zijn. Voor het beleid komt het neer op een logische afweging in het voordeel van haar sterspelers, met het oog op internationale excellentie en voortschrijdend wetenschappelijk inzicht. Impact is alles.

Sommigen vragen zich af of we bij deze evoluties geen hak in het zand moeten zetten. 'Een nobele gedachte voor een universiteit die zich moet onderscheiden van private firma's', luidde het ergens. Money talks, toch?

Het is vooral een discussie die op dat fundamentele niveau gevoerd mag worden. Het debat framen rond de identiteit van de universiteit hoeft geen emotionele chantage te zijn. Natuurlijk moet een universiteit zich sterk positioneren. Natuurlijk moet zij competitief willen zijn. En toch, wat is een universiteit vandaag de dag? Een lichtbakken met een missie, maar ook een bedrijf met een beleid. En een beleid bestaat uit keuzes. Keuzes die je altijd hebt.

Het narratief dat onze alma mater vertelt, is als de draad van Penelope. De draad moet voortdurend weer afrollen en uiteenrafelen, omdat de snit niet toereikend blijkt. Omdat het nooit een uitgemaakte zaak zal zijn. Want als alles vanzelfsprekend is, zijn we verloren.

Vinsent Nollet en Nelis Jespers zijn redacteur student en sociaal. Het editoriaal wordt gedragen door de volledige redactie.

INHOUD

- 3** | Splinter + cartoon van de week
- 4** | Stura: herstellende, maar lang niet genezen
- 6** | **Eigen lesmateriaal verkopen - magda?**
- 7** | Tandjes poetsen in Dakar
- 8** | Tien dagen Leuven Jazz
- 11** | Cultip
- 12** | Eens Dichter Bij ... Yasmien Naciri
- 13** | Dagboek van een student
- 14** | Beeldreeks

DOSSIER ONDERZOEKSCULTUUR

- 17** | Boffen met middelen: basisfinanciering niet voor morgen
- 20** | Academische tijdschriften kosten véél geld
- 23** | 'Volg de weg naar de waarheid, sla hier links af'
- 24** | Een op drie wetenschappers pleegt laakbare onderzoekspraktijken
- 27** | Het stond in de krant, dus het moet wel waar zijn

- 28** | Navraag: Omar Barghouti
- 30** | KU Leuven

Splinter

Tijd voor bedenktijd

door Vincent Cuypers

Enige bedenkingen over bedenkelijke uitingen en de nood aan bedenktijd. Een kwinkslag.

Er worden de laatste tijd wel eens vragen gesteld over de mindere kanten van sociale media. Dankzij Facebook, Twitter en aanverwanten heeft nagenoeg iedereen toegang tot het maatschappelijk debat, op papier een enorme stap vooruit op de weg naar echte democratie. Toch lijkt de kwaliteit van dat maatschappelijk debat er niet altijd op te verbeteren: van de gewone man in de straat tot hoofdredacteurs, staatssecretarissen en presidenten, een groot deel van de maatschappij is verzeild geraakt in een moddergevecht dat aan de slagzin 'verba volant' een geheel nieuwe betekenis geeft: Twitter is verworden tot een onophoudelijke tennismatch, en men moet over bovenmenselijke krachten beschikken om alle ballen terug naar de overkant te kunnen slaan.

In een dergelijke context is eerst schieten en dan denken de enige manier om te overleven. Men vergeet echter soms dat 'scripta manent' ook nieuwe betekenissen krijgt: niets vluchtiger dan een tweet, tot men enige jaren later een carrière ambieert bij pakweg de VRT of in de politiek, en eventuele vijanden de sloot op oude koeien beginnen uit te spitten.

Om de zaak leefbaar te houden lijkt mij de

tijd gekomen om de 'bedenktijd' in te voeren. Het systeem is heel eenvoudig: na het opstellen van de tweet of het Facebook-bericht, wordt men verzocht een tiental minuten te wachten, waarna men het bericht herleest en eventueel tot publicatie kan overgaan. Zo kan men, eens men wat afgekoeld is, oordelen of men niets doms heeft gezegd of niemand beledigd heeft. Ook de relevantie van het bericht kan nog eens worden beoordeeld. Besluit men dat er iets schort, dan kan men van het publiceren afzien, of de zaken anders formuleren, waarna eventueel, dat staat open voor discussie, de bedenktijd terug ingaat.

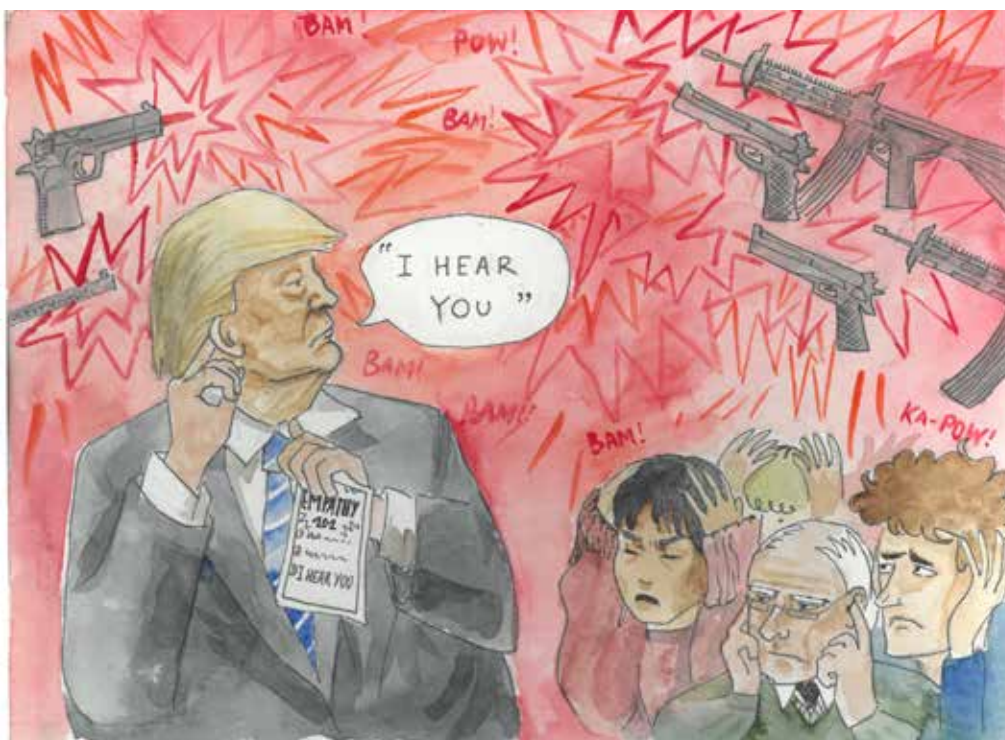
Men zal natuurlijk zeggen dat een dergelijke maatregel het debat volledig fnuikt: hoe kan men tegensprekelijk debatteren als men telkens tien minuten moet wachten om te kunnen reageren? De 'bedenktijd' zorgt er echter voor dat de essentie van het debat veel beter naar boven komt: omdat men zich moet beperken, neemt de hoeveelheid debat af, maar de kwaliteit ervan neemt toe. De kans dat er achteraf 'stommiteiten' te betreuren vallen wordt ook beperkt. Overigens kan men zich tijdens de verplichte wachttijd volledig concentreren op zijn dagtaak: de economie

kan er dus maar bij winnen.

Mijns inziens gaat het hier niet om een disproportionele inperking van de vrijheid van meningsuiting. Men mag immers alles zeggen, men moet alleen een tiental minuten wachten. Men mag ook niet vergeten dat het politieke recht om vrij je mening te uiten je niet ontslaat van de morele plicht om over die mening en de uiting ervan grondig na te denken.

Toen Odysseus met zijn bemanning het eiland naderde van de Sirenen, bevallige nimfen wiens gezang zo betoverend is dat elk schip er op de kliffen liep, stopte hij was in de oren van zijn mannen en liet zichzelf vastbinden aan de mast, opdat zij aan het gezang zouden kunnen weerstaan. Dat verhaal wordt vaak gebruikt om aan te tonen dat men soms op voorhand maatregelen moet treffen opdat de rede altijd overeind blijft, ook als passie of drift ons even overmannen. Op sociale media wil die passie wel eens oplaaieren. De 'bedenktijd' kan ons daarvoor een spiegel voorhouden. 🇳🇱

De Splinter bevat de mening van de auteur. Ze bevat niet de mening van de redactie.

Cartoon van
de week:
Anneka Robeyns

*Bij vergissing werd
vorige week de
cartoonist, Pjotr
Hubin, niet vermeld.
Onze excuses.*

Stura: herstellende,

door Arne Sonck / beeld: Guillaume Deprez

Een heel semester moest Studentenraad KU Leuven (Stura) het zonder hoogste vertegenwoordigers doen, en dat op een cruciaal moment van wissel van de macht in het rectoraat. Is er verbetering in zicht?

Op zaterdag 30 september, na een ruzie met de algemene vergadering (AV), namen Stura-voorzitter Kevin Seurs en met hem de voltallige raad van bestuur ontslag. Ook twee van de drie groepsvertegenwoordigers in de Academische Raad (AR), het de iure belangrijkste beslissingsorgaan, en een vertegenwoordiger in de Onderwijsraad hielden het voor bekeken. Aanleiding van de ontslagen was een onenigheid met de Algemene Vergadering (AV), die de facultaire overlegorganen (FO) samenbrengt en het hoogste beslissingsorgaan van de studenten vormt. Het bureau had aan de FO's gevraagd een bepaalde procedure in gang te zetten die volgens het bureau nodig was voor de interne samenwerking. De AV weigerde echter de eis in te willigen, wat bij het bestuur in het verkeerde keelgat schoot. Het bestuur beschreef de uitslag als een motie van wantrouwen tegen hen en spraken van 'een vertrouwensbreuk'.

‘De gemoederen zijn bedaard en de “achterkamerpolitiek” is terug wat weggeëbd’

Toon Deburchgrave, Mandataris
Onderwijsraad

Meteen na het incident lieten de de FO-voorzitters via mail weten dat het voor hen geen keuze was voor of tegen Stura en dat het vertrouwen langs hun kant wel nog bestond. Het besluit lag voor de betrokken mandatarissen echter al vast.

Begin november nam ook de mandataris Onderwijsraad en sport, Aaron Soens, ontslag. Hij verweet de AV onder andere ongeïnteresseerd en onvoorbereid te zijn

en geen belang te hechten aan de Stura-nota's die de mandatarissen opstellen. Soens sprak van 'egotripperij' en 'vriendjespolitiek' in de afhandeling van de crisis en een gebrek aan input van de AV.

Sinds september zit de studentenraad dus zonder bestuur en een tijdelijk bestuur heeft de studentenraad niet. Toon Deburchgrave, mandataris Onderwijsraad bij Stura, legt uit: 'Er is momenteel geen officiële voorzitter of ondervoorzitter. Wij werken als mandatarissen rechtstreeks samen. De communicatie op het bureau is dan intensiever dan met een compleet bestuur aan de leiding, maar het loopt wel.' Bij gebrek aan voorzitter worden de studenten nu dus niet vertegenwoordigd in het Gemeenschappelijk Bureau (GeBu), het de facto belangrijkste beslissingsorgaan van de KU Leuven. 'Dat is jammer', vindt Deburchgrave. 'Maar zonder voorzitter is dat moeilijk, al wordt er nog verder besproken hoe we dat willen aanpakken. Een kanttekening is wel dat wat op het GeBu besproken wordt ook nog altijd langs andere raden moet, waar we wel vertegenwoordigd zijn.' In de belangrijkste daarvan, de AR, zetelt nu echter nog maar één student. Gevolg: de studentenvertegenwoordiging stond afgelopen semester op een laag pitje.

Wederzijds vertrouwen

Van een bestuurloos Stura moesten vanaf oktober dus de brokstukken gered worden. De overgebleven mandatarissen sloegen met de AV de handen in elkaar en gingen de uitdaging om het vertrouwen te herstellen en Stura draaiende te houden aan.

Volgens Harris Van der Stighelen, preses van Ekonomika, is de samenwerking tussen Stura en de AV weer constructief opgebouwd gedurende het eerste semester. 'Er

is veel verbetering gekomen. We hebben heel veel evaluaties ingelast en ik denk dat er nu heel duidelijk weer wederzijds vertrouwen is. Ik spreek natuurlijk niet voor de AV, maar ik denk wel dat heel veel FO's die mening delen.'

Ook volgens Deburchgrave zijn de onenigheden in de loop van het semester uitgeklaard. 'De gemoederen zijn bedaard en de 'achterkamerpolitiek' is terug wat weggeëbd', vindt Deburchgrave. 'We doen wat we kunnen en ik denk dat de AV dat ook inziet.'

Voorzitterloos

Bij gebrek aan voorzitter trachtte Stura tijdelijk op zoek te gaan naar een formateur om alles in goede banen te leiden. Die is er echter nooit gekomen. 'We realiseerden ons al snel dat alle taken die de formateur zou hebben, eigenlijk die van een voorzitter waren', vertelt Deburchgrave. 'We hebben met een aantal potentiële kandidaten gesproken, maar zo'n de facto voorzittersfunctie bleek te zwaar voor hen.'

Vanuit de AV lijkt de bezorgdheid over de huidige situatie bij Stura klein. Zo kwamen er op de AV van 16 februari bijvoorbeeld geen vragen naar een concrete aanpak van het gebrek aan een bestuur of een plan van aanpak om een volgende crisis te voorkomen.

Voor Van der Stighelen lijkt dit jaar nog

maar lang niet genezen

RESTERENDE MANDATARISSEN STURA BEREIKEN AKKOORD

een nieuw bestuur vinden geen prioriteit. 'De AV en Stura zijn goed bezig. De dossiers worden opgevolgd. Het belangrijkste is dat de Onderwijsraad, de AR en de FO's goed blijven draaien', vindt Van der Stighelen. 'Het is jammer dat niemand in het GeBu zetelt, maar ik heb er alle vertrouwen in dat onze stem als student nog altijd gehoord wordt.'

'Wij kunnen niet anders doen dan de uitgestoken hand uitgestoken te houden'

Rector Luc Sels

Wel is het voor van der Stighelen vooral belangrijk dat er naar volgend jaar toe actief gezocht wordt naar een nieuw bestuur en afvaardiging in het GeBu. Bij Arno Bossaert, preses van VTK, horen we hetzelfde: 'Het belangrijkste nu zijn onze pilaren in de AR en de Onderwijsraad en dat erop toegezien wordt dat Stura volgend jaar weer zeker op de rails staat.'

Op de vraag of er al potentiële kandidaten zijn of een plan van aanpak is met betrekking tot een bestuur volgend jaar moet Deburchgrave 'nee' antwoorden, al lijkt het wel op de agenda te staan. 'Dat gaan we nog zien in de loop van het semester in

samenspraak met de AV.

Ook verder lijkt er nog weinig concreet. 'We gaan komend semester proberen kijken wat we dit jaar nog nog willen doen, welke dossiers we willen aankaarten en hoe we intern Stura kunnen veranderen zodat een crisis als begin dit jaar niet meer kan voorvallen', vertelt Deburchgrave. 'Daar is nog niet veel aan gedaan, maar dat is zeker nog voor dit semester zodat we zeker volgend jaar opnieuw direct onmiddellijk kunnen starten.'

Nieuwe medewerkers heeft Stura nog niet kunnen aantrekken. 'Maar daarvoor zijn er nu wel potentiële kandidaten. We hopen dat die opkomen', aldus Deburchgrave. Op de AV van 16 februari werd één van die kandidaten echter weggestemd door de AV.

Communicatie met de rector

Wat wel al in de schoenen staat, is een verhoogde communicatie met het rectoraat. Deburchgrave legt uit: 'We hebben nu een afspraak gemaakt met de rector en vice-rectoren over verschillende thema's die we nu al willen aanhalen. Vorig semester is dat helaas bijna niet gebeurd.'

Voor rector Sels is de samenwerking duidelijk: 'Stura is voor ons de logische gesprekspartner, maar hun interne organisatie moeten ze zelf op orde krijgen.' Volgens Sels loopt de communicatie wel

goed: 'Axel (laatste studentenvertegenwoordiger in de AR, red.) participeert heel actief en bij briefings zijn er vaak veel studenten aanwezig.'

'Wij zouden natuurlijk liever een situatie hebben met een volwaardig bestuur en er moet nu ook nagedacht worden over het bestuur van het volgende jaar. De vraag is of we voor dit lopend academiejaar nog heel veel kunnen verwachten, daarvoor wacht ik nu op het overleg dat nu ingepland is.' De rector geeft aan alle engagementen die genomen zijn in het verleden rond bestuursparticipatie te willen blijven honoreren. 'Wij kunnen niet anders doen dan de uitgestoken hand uitgestoken te houden.'

Voor de komende maanden staat onder andere nog de verdere bespreking van de herindeling van het academiejaar op het programma. De uiteindelijke beslissing daaromtrent zal eind dit semester vallen. Volgens Deburchgrave is er dus nog tijd om op dat debat te wegen.

Daarnaast wordt er druk voorbereid op COBRA, de interne kwaliteitscontrole van de KU Leuven. Een afwezig bestuur heeft daar volgens Deburchgrave weinig weerslag op. 'Dat plan lag al vast voor beide jaren, dus wij voeren dat vooral uit. Daar kon weinig mis mee gaan en dat loopt ook allemaal vlot.' 📌

Eigen lesmateriaal verkopen

door Daphne de Roo
beeld: Guillaume Deprez & Martijn Stoop

Goede notities? Daar valt tegenwoordig wel wat geld mee te verdienen. Alleen: magda?

De goed oplettende student kan een beloning verkrijgen, niet alleen in de vorm van een goed examenpunt, maar ook in een stijgend banksaldo, als hij of zij de nota's aan een website als Stuvia, StuDocu of Graduator verpatst. De websites, die bij onze noorderburen al eerder hun opmars maakten, raken steeds meer bekend onder de Belgische studenten.

Een uitkomst voor al wie liever een feestje bijwoont dan de les van 9 uur 's ochtends, of een zeer dunne portefeuille heeft, maar academici zien de sites liever verdwijnen. Eerder verbood de UGent al om nota's ter verkoop aan te bieden, en ook bij de KU Leuven zijn er al waarschuwingen verschenen aan de ventende student. Zo verscheen vanuit faculteit Letteren afgelopen maand een mailtje aan al hun studenten, waarin een uitdrukkelijk verbod werd geformuleerd op het delen van notities op 'allerhande websites', omdat dit het auteursrecht van de spreker schendt. De uitsmijter 'tuchtrechtelijke sancties zijn hier dan ook het logische gevolg van' zorgde al voor wat ophef en schrik bij Letterenstudenten, maar in een tweede mail wordt de boodschap al genuanceerd. Het blijkt er vooral om te gaan dat lesnota's en samenvattingen niet gebruikt mogen worden voor commerciële doeleinden. Als het gaat over andere manieren van lesmateriaal delen, zoals via de websites van kringen of via Facebook, hanteert de faculteit, net als vele andere faculteiten, een gedoogbeleid.

Voor Bernard Tilleman, decaan aan de faculteit Rechtsgeleerdheid, is het geen nieuw probleem. Hij heeft zich meermaals uitgesproken tegen het verkopen

van notities. "De reden waarom we deze praktijk juridisch aanpakken is dat wij het niet tolereerbaar vinden dat studenten zich gedragen als commerciële partijen tegenover elkaar. Niet alleen wordt zo het auteursrecht geschonden, ook zijn we tegen betalende dienstverlening. Wij hebben een PAL-systeem (peer assisted learning) waarbij studenten elkaar gratis helpen en zijn ook voorstander van het

'Zelfs als het niet om een letterlijke weergave gaat, dan nog schendt u finaal het auteursrecht van de spreker'

Bernard Tilleman,
decaan faculteit Rechten

delen van nota's met vrienden. Bij het online plaatsen van notities valt echter wel op dat de kwaliteitsbewaking vermindert, het zijn vaak niet de beste nota's die hier verschijnen. Dus ik zou zeggen aan de studenten: Deel nota's met je medestudenten, maar weet met wie je ze deelt." Al wie nota's doorstuurt naar zijn beste vriend of plaatst in een Facebookgroep hoeft dus geen sancties te vrezen, maar platformen als Stuvia moeten vermeden worden. Tilleman wijst erop dat voornamelijk deze platformen aangeschreven worden, maar dat ook de verkopende student strafbaar is. 'Zelfs als het niet om een letterlijke weergave gaat, dan nog schendt u finaal het auteursrecht van de spreker, een beetje te vergelijken met een the Beatles-liedje wat je een beetje aanpast en dan op de markt brengt.'

Voorals Stuvia lijkt hierdoor in de problemen te komen. Het webplatform zelf geeft echter aan dat het enkel bedoeld is voor studiemateriaal waar de student zelf het auteursrecht over kan claimen, zoals, volgens hen, samenvattingen. Aangezien Stuvia geen curatie uitvoert, wordt geen enkele upload vooraf geweigerd. Om inbreukmakend materiaal tegen te gaan hanteert het platform wel een Notice & Takedown-procedure, waarbij door gebruikers, proffen en uitgevers aangegeven kan worden dat content niet door de beugel kan, waarna de beheerders van Stuvia het onder de loep nemen. Jaap van Nes, een van de beheerders, geeft toe dat er soms klachten zijn, maar die zijn volgens hem op één hand te tellen, en gezien het aantal documenten (meer dan 300.000) en Belgische gebruikers (ongeveer 30.000) valt dit enorm mee.

Stuvia ondervindt voorlopig dus niet veel last, en er kan gedebatteerd worden over het 'eigene' aan een samenvatting. In de Belgische auteurswet wordt vermeld dat de auteur het exclusief recht heeft om toestemming te geven tot het bewerken van het werk. Het auteursrecht valt hier eventueel te omzeilen door een eigen scheppende, creatieve omgang met de genoemde feiten en correcte bronvermelding bij citaten uit boeken. Bij de meeste documenten die verkocht worden op webplatformen is er echter niet zo zorgvuldig gehandeld. Aan een samenvatting die aan alle verkoopseisen voldoet, heb je veel meer werk dan aan je gewone studietoelichting. Een afrader dus, en voor alle andere documenten luidt onze conclusie: Da mag absoluut niet! ❗

door Margot Delaet

Loesia Tryssesoone en Jolien Vandoorne trokken naar Senegal. In Dakar liepen ze stage binnen de pediatrie en gynaecologie. Aangedaan door de slechte gezondheidszorg, startten ze een nieuw project.

Tandjes poetsen in Dakar

Hoe hebben jullie jullie stage in Senegal ervaren?

Loesia: In Senegal gaat het er allemaal heel anders aan toe. Net daarom hebben we er enorm veel uit kunnen leren. Als stagiaire mag je er veel meer doen, dat merk je wel wanneer je terug in België aankomt en je ervaringen vergelijkt met jaargenoten. Ook was het ziekenhuis - hoewel het te boek staat als het beste van Senegal - op technisch vlak niet zo goed uitgerust als de ziekenhuizen hier. We hebben geleerd hoe je hulp kan verstrekken met minder middelen.

Jolien: Toch lukt dat natuurlijk niet altijd even goed. Toen we thuiskwamen en vergeleken met jaargenoten keken we vaak raar op. Zo hebben we allebei meerdere keren een baby'tje zien sterven. We hebben allebei een paar kindjes moeten reanimeren. Dat dat hier nauwelijks voorkomt, besef je pas wanneer je weer thuiskomt en andere mensen hoort zeggen dat zij geen enkel kindje hebben zien doodgaan.

Dat moet allemaal vast zwaar geweest zijn voor jullie.

Jolien: We waren alleszins blij dat we elkaar hadden op zo'n momenten. Het is

heel belangrijk om erover te praten. Hoewel de mensen daar heel open en vriendelijk zijn, was het soms moeilijk voor hen om te begrijpen hoe wij ons voelden.

Loesia: Zo was er eens een vrouw die bevallen was van een dood baby'tje. Maar omdat ze al vier kinderen had, werd dat niet als een ramp ervaren. Voor ons voelde dat heel vreemd aan. Als er hier een kindje doodgeboren wordt, wordt daar aandacht aan besteed. Het maakt geen verschil of de vrouw andere kinderen heeft of niet.

Jullie hebben uiteindelijk besloten om in het weekend aan bijkomend vrijwilligerswerk te doen?

Jolien: Inderdaad. Het begon met tandenpoetsinstructies. Op die manier kwamen we erachter hoe erg het eigenlijk gesteld was met de mondhygiëne van de meeste straatkindjes. Daarom besloten we om 'NexalRetane' op te richten, Senegalees voor "Geef ons een glimlach". Dubbel toepasselijk, omdat we niet enkel op gezondere tanden mikken, maar ook hopen dat we die kinderen zo een beetje gelukkiger maken.

Loesia: In Senegal is naar de tandarts gaan enkel weggelegd voor de rijkere mensen. Onze vzw werkt samen met lo-

kale tandartsen om bedelkindjes een gratis consultatie te kunnen geven. Ook de tandenpoetsinstructies blijven een succes. Dan geven we de kinderen ook altijd een gratis tandenborstel en een tube tandpasta mee.

Welke ervaring zal jullie altijd bijblijven?

Loesia: Een zekere nacht werd er een veertienjarig meisje het ziekenhuis binnen gedragen door haar vader. De vroedvrouwen besteedden nauwelijks aandacht aan haar. Op ons aandringen werd er uiteindelijk een gynaecoloog gebeld. Haar situatie ging van kwaad naar erger, maar hij beweerde dat dat door louter paniek kwam en dat het geen kwaad kon. 's Ochtends, toen het kind niet langer aanspreekbaar was, hebben ze bloed geprikt. 'En dan zien we wel.' Toen we na het weekend terugkeerden, was ze overleden. Aan een hersenbloeding. Haar baby hadden ze kunnen redden. Op weg naar de afdeling pediatrie werd ik nageroepen door een man. Het was de vader van het meisje, die me met een stevige knuffel bedankte voor 'alles wat ik voor zijn dochter gedaan had'. Ik kon enkel denken: 'Ik heb helemaal niets gedaan. Ze is dood!' 📺

door Kenji Verstappen / beeld: Guillaume Deprez

Over twee weken schiet Leuven Jazz weer uit de startblokken. Met een programma dat tien dagen overspant, tracht men luisteraars te bekeren tot het beste van jazz vandaag.

Dat is heel wat. Maar hoe begin jij, als jazz-leek daar dus aan? Een handleiding voor de student-avonturier, in tien dagen.

Dag 1 & 2: 'The drum is the heart of music' – Jo Jones

Voor de ongeoefende luisteraar kan jazzmuziek nogal overweldigend klinken, maar eigenlijk is het heel simpel. Alles in jazz valt namelijk te herleiden tot de drums. 'Bij het symfonisch orkest zijn er geen drums en houdt een dirigent de boel bij elkaar. Bij de brassbands heb je geen dirigent, of beter nog: de dirigent is de drummer.' Dat vertelt Matthias Heyman, jazzmuzikant en docent jazzgeschiedenis. Het hoeft bijgevolg niet te verbazen dat de drums het centrale thema zijn in Leuven Jazz 2018.

Vrijdag 16/03: expo 'Tsingboem!!' GRATIS

Zaterdag 17/03: poetry slam/jazzconcert 'Jazz 'n' Words' GRATIS

Dag 3, 4 & 5: 'Jazz is people's music, a collectivity' - Steve Lacy

Bieden de drums niet genoeg houvast? Miles Davis got your back. De beste gids voor eenieiders beginnende jazz-avontuur is Miles Davis, volgens Heyman. 'Een cliché natuurlijk, maar het mooie aan die man was zijn rusteloosheid. Davis heeft zo'n veertig jaar muziek gemaakt, waardoor je telkens nieuwe jazzstijlen per zoveel jaar ontdekt. Daarnaast heeft hij met verschillende muzikanten samengewerkt die later beroemd werden: Jimi Hendrickx, John Coltrane, Charles Mingus ... de lijst stopt niet.' De centrale naam van Leuven Jazz 2018 is Elvin Jones: een drummer die, jawel, een album opnam met Miles Davis, maar vooral bekend stond als muzikant in de band van

John Coltrane.

Zondag 18/03: informeel jammen op "Sunday Night Live" (Libertad) GRATIS

Maandag 19/03: jazzconcert "Meeting Colours"

Dinsdag 20/03: avant-première jazz project "Imagine Raymond" GRATIS

Dag 6 & 7: 'If you have to ask what jazz is... you'll never know' - Louis Armstrong

Ondertussen zou je reeds vijf dagen jazz achter de kiezen moeten hebben. Je vraagt je bijna af waar je in godsnaam mee bezig bent. Want hoe en waarom luistert iemand naar jazz? 'Ten eerste is er niet zoiets als 'de' jazz', licht Heyman toe, 'Jazz is een containerbegrip, waar meer dan een eeuw van enorm diverse muziek onder valt. Je hebt alles, van pop-

JAZZ IN TIEN DAGEN

TIEN DAGEN LEUVEN JAZZ

py jazz tot symfonische jazz en meer. Kortom, voor elk wat wils.' Daarnaast is het 'live' improvisatie aspect ook zeer aantrekkelijk: 'Als jazzmuzikant is het juist de kunst om - met muzikanten die je soms niet eens kent - een muzikale dialoog te voeren en een verhaal op te bouwen, zonder op voorhand te weten waar het zal eindigen.'

Bij jazz is het kortom troef om jezelf volledig open te stellen. Beperk je niet tot het passief luisteren, maar vind zelf ook nieuwe manieren uit. Hoe smaakt een rode wijn met de trompet van Louis Armstrong als ondertoon? Jazz brengt je zo ver als je zelf wil komen. Een echte aanrader voor elke nieuwsgierige student is het 'Book of Air' gebracht door Vvolk. Dit ligconcert gaat door in de majestueuze predikherenkerk. Het publiek wordt aangemoedigd om zelf dekentjes en kussens mee te nemen.

Woensdag 21/03: ligconcert 'Book of Air'
Donderdag 22/03: Jazzconcert 'Mark Guiliana Jazz Quartet - support: Binker & Moses'

Dag 8 & 9: 'When people say they hate jazz, it's because they have no context' - Sebastian, La La Land

Op dit punt van onze jazz-uitstap, reeds

een ervaren rot in het vak, wordt het tijd voor wat context. Een geschiedenis in vogelvlucht gaat als volgt. Jazz vindt zijn wortels in de volkscultuur van New Orleans, tussen 1890 en 1910. De eerste opnames werden echter pas gemaakt in 1917, waardoor er vorig jaar veel te doen was rond '100 jaar jazz'. Een accuratere titel zou dus '100 jaar opgenomen jazz' zijn.

België kreeg ongeveer vanaf 1920 te maken met een heuse jazz-scene. Echter, waar men in Amerika voornamelijk zwarte mannen als grondleggers en uitdragers had, gebeurde de verspreiding in België vooral door witte mannen, meestal studenten met toegang tot cultuur. In het uitgaansleven was jazz een aantrekkelijke vorm van rebellie en exotisme. Voor vrouwen was het genre minder evident. Vaak werden ze beperkt in hun uitgaansgedrag en werden ze geconfronteerd met de macho-wereld van de muziekindustrie rond jazz. Vandaag de dag is er verandering op til. In Het Depot, bijvoorbeeld, spelen dit jaar op Leuven Jazz alleen maar vrouwelijke muzikanten.

Hoewel de jazzwereld prat mag gaan op zijn openheid, stoot in België soms op een verrassende grens: de taalgrens. Heyman verklaart: 'Het is geen politieke kwestie, eerder een situatie die toevallig zo is gegroeid. Een jazzcriti-

cus uit Wallonië, die de topnamen in Vlaanderen totaal niet kent, bijvoorbeeld. Dan denk je, ma enfin, je woont maar dertig kilometer verder en je hebt er geen idee van wie Jef Neve is? Dat is onvoorstelbaar.'

Vrijdag 23/03: female fronted jazzconcert 'Zara McFarlane + Nubya Garcia + DJ Sofie'

Zaterdag 24/03: jazzconcert 'Triple bill: Antoine Pierre - Lander Gyselinck - Mark Schilders / Nasheet Waits Equality Quartet (US) / Sons of Kemet XL (UK)'

Dag 10: 'Music should always be an adventure' – Coleman Hawkins

Je hebt de 'swing' te pakken, maar de laatste dag van Leuven Jazz is helaas aangebroken. Er zijn gelukkig genoeg adresjes in Leuven om zelfs na Leuven Jazz te genieten van jazz: Elke zondag is het 'STUK Jazz' in het Stuk. Ook bij 'At the Bebop' in de Tiensestraat en in de 'Libertad' in de Muntstraat kan een jazzliefhebber terecht om bekende en minder bekende artiesten te ontdekken. Een hele stad vol jazz, dus. En nu is het aan jou.

Zondag 25/03: intiem huiskamerconcert 'Mark Schilders, Bram De Looze & Nathan Wouters' GRATIS

'Ik wip al 65 jaar'

Volkse kroegen: In De Toewip

De staande wip

In De Toewip, een van de meest kenmerkende volkscafés van Leuven, staat te koop. Na meer dan 41 jaar doet de cafébaas het pand van de hand. Het café bevat een van de laatste indoor staande wips in Vlaanderen. Het is dat vreemde, houten torengedebou naast de Kinépolis waarvan je nooit wist wat het was. De sport, waarbij je de vogels, kleine blokjes waaraan gekleurde pluimpjes bevestigd zijn, moet neerschieten, wordt voornamelijk in Vlaanderen beoefend. De staande wip wordt gekenmerkt door de hoofdvogel, die je kan afschieten.

Stad Leuven is erg geïnteresseerd in het pand. Ze zouden het tot op zekere hoogte willen bewaren. Cafébaas Paul Aerts wil vooral niet te vroeg juichen.

door Arne Sonck, Anneka Robeyns & Nelis Jaspers / foto: Guillaume Deprez

In deze kroegentocht struinen we voor een keer niet de Tien-
sestraat door. We doen het wat verderop in de Diestsestraat
en passeren vier volkse kroegen. Derde halte: In De Toewip.

Kalmer dan Café Marengo, minzamer dan De Jeeskesboom. In De Toewip is geen café als een ander. 'De Polle' staat hier al meer dan 41 jaar achter de toog. De man verkoopt de boel en Stad Leuven zou erg geïnteresseerd zijn. 'Ze willen het behouden zoals het is', wordt ons ingefluisterd. 'Hé profiteurs! De deur stond open zeker!' Een man die vanaf een tafeltje aan het raam alles overschouwt, heet ons - zo vermoeden we - welkom. Het is verrassend druk voor een doordeweekse dinsdagmiddag. Er staat een topbiljart en we leggen elkaar de regels uit.

KNAL. De witte het gat in. Je duwt je keu zachtjes tegen de bal, tenzij je een opening ziet. Dan mik je de bal hard en recht tussen de twee toppen van je tegenstander het gat in. Twee heren doen het ons voor. De ene valt niet op door het karakteristieke uiterlijk van de andere: een ingedeukt

gezicht, grijze baard en sik. De wat stoere man rookt elke tien minuten een sigaret, heeft een buikje dat onder zijn vest piept, en een vest die zowat iedereen hier draagt. Ze noemen zich 'Schriek' - softer dan een motorbende, fikser dan een petanqueclub. Plots weerklinkt een kort, onverstaanbaar gebral uit de luidsprekers van het café. Het meisje in ons gezelschap gaat uit nieuwsgierigheid naar het toilet, waar een gang uitmondt op een zaaltje. Studenten kunnen er cantussen, maar de senioren van vandaag leggen zich liever toe op het binnenwippen, een aloude volkssport en discipline binnen het handboogschieten.

Jong ding

Het café heeft de tand des tijds maar net doorstaan. De booth waarin we zitten, kan een likje verf gebruiken. Tussen de grijze massa van winkelruimtes zegt de voor-

kant van het café in blauwe en gele tegels vriendelijk gedag. Je kan hier komen voor een tijdloos moment: het verval merk je niet wanneer de tikkende wijzers voor één keer kalmerend werken. Die zonder tanden, de man die ons eerder begroette, komt de gang uitgestormd: 'Z' is aan 't leren wippen, da jong ding.' We kijken naar elkaar, schuifelen wat ongemakkelijk op onze stoel en vragen de man zich te herhalen. 'Jong ding' zal voor de rest van de dag haar roepnaam zijn. Intussen is het café bé-tje bij beetje leeg gelopen. De drukte van daarnet heeft zich verplaatst naar het meisje en de wip.

De schutters, met een gemiddelde leeftijd van zeker boven de zestig, proberen zoveel mogelijk 'vogelkes' op 28 meter hoogte neer te schieten. Puntjes scoren en omzetten in geld. Wij schuilen onder een afdakje en duiken weg voor de verdwaalde pijlen. 'T is pas als de pijlen terug naar boven ketsen, da ge moet oppassen.' We worden gewaarschuwd voor

elk mogelijk scenario.

'Ge speelt om te verliezen'

Het is hier een drukte van jewelste, in ieder geval minder kalm dan je zou denken. Pijlen worden aangedragen, bogen gespannen. 'De Polle' - zo zijn er hier wel meer - drinkt te veel en 'moet nu toch wel eens komen schieten.' In het zaaltje naast de wip wordt er wat gekaart. Eenmaal terug aan ons tafeltje, staat er weer een nieuwe verrassing te wachten. Nippend van onze Stella observeren we hoe de gokkast tot leven komt. De bedoeling is om zoveel mogelijk 3-op-een-rij combinaties te maken. Geen gemakkelijke opgave, natuurlijk. 'Ge speelt om te verliezen' en inderdaad, wij zijn plots vijftig cent armer.

Nadat één van ons er toch nog in slaagt wat wat geld uit de kast halen, maken we ons gauw uit de voeten. We maken ons op voor het slot van de kroegentocht, het beruchte 'In Den Ouden Tijd.' 🎲

CULTIP

door Charlotte Baert

Tot 17 maart, Cinema Zed

Film: Vele hemels boven de zevende

Onder de noemer Play it Again Sam geeft Cinema Zed je de kans om die ene gemiste film gewoon opnieuw te bekijken in alle comfort die een cinemazaal te bieden heeft. Nog tot 17 maart kan je nagenieten van de verfilming van deze Vlaamse bestseller. Sceptici die steevast het boek over de film verkiezen kunnen voor dit pareltje misschien een uitzondering maken. Een sterke cast zet een oprecht verhaal neer over eenzaamheid en het durven kiezen voor je eigen geluk. Bovendien voorziet Cinema Zed bij de laatste vertoning een fijne muzikale extra van Spinvis!

Donderdag 8 maart, 20:00,

Schouwburg

Internationale Vrouwendag: De Kleur van het nieuwe Feminisme

Op 8 maart organiseert schrijfster Rachida Lamrabet ter gelegenheid van Internationale Vrouwendag een boeiende discussie over feminisme, racisme en gelijkheid. Een gevarieerde avond vol inspirerende sofasprekken en vernieuwende inzichten, aangevuld met voordrachten van (slam-)dichters. Voor de onverzadigbare cultuurfreak last het muzikaal collectief EME ook nog een funky R&B-intermezzo in. Geen tijd? Niet getreurd, dankzij Stream Media kan je de hele avond ook virtueel bijwonen!

Tickets kosten 7 euro en zijn te krijgen via de site www.30cc.be.

Maandag 12 maart, 20:00-22:00, M-Museumcafé

Blauwe Maandag: Turkije

Op initiatief van het Liberaal Vlaams Studentenverbond (LVSU) gaan professor Dries Lesage van de UGent en Mete Öztürk in discussie over de huidige politieke toestand in Turkije. Öztürk, de voormalige hoofdredacteur van de krant Zaman Vandaag en Zaman België, deelt met jou zijn visie op enkele belangrijke vraagstukken van de hedendaagse Turkse maatschappij en de invloed van deze politieke ontwikkelingen op de Europese Unie en de Westerse Wereld. Ook last van een onstillbare honger naar politieke inzichten? Het M-Café opent volledig gratis haar deuren voor dit boeiende debat!

CULTIP

Zaterdag 17 en 24 maart, 15:00,
Bibliotheek Tweebronnen
Jazz'n Words

Wie in 2018 nog niet heeft deelgenomen aan de nieuwe reeks van Jazz 'n Words kan hier op 17 maart verandering in brengen. Rapper/slammer Sarah Bekambo en artistieke duizendpoot Giovanni Baudonck zetten hun beste verbale beentje voor onder begeleiding van een live jazzband. Op 24 maart kan je Martha Canga Antonio, bekend van haar rol als Mavela uit de film Black, bewonderen in de huid van haar dichterlijke alter ego Poët. Laat je daarna van je stoel wegblazen door de straffe woordgymnastiek van slampoet Lisette Ma Neza. Urban Woorden, Bibliotheek Tweebronnen en 30CC bieden deze muzikaal-literaire ervaring volledig gratis aan!

Zaterdag 24 maart, 22:00, StukCafé
Clubstuk: Andy Smith - Mr. Critical –
Mensch, erger je niet!

Technofanaten en elektro-enthousiasten zullen op 24 maart hun hart kunnen ophalen in het Stukcafé. Het Brusselse dj-duo Mensch, erger je niet! organiseert een bijzonder fijn verjaardagsfeestje met een indrukwekkende line-up. Ze vullen hun eigen dj-set aan met de performance van hun Belgische collega Mister Critical en de muzikale kunsten van mixtapemirakel Andy Smith. Aanstekelijke beats en uitbundige dansmoves gegarandeerd!

Tickets kosten 5 euro en zijn verkrijgbaar via www.stuk.be.

Dinsdag 6 maart, 18:00-19:30,
Swartehond

'Vanavond wel, schat' – Gesprek met
Kaat Bollen en Wim Slabbinck

Benieuwd naar de sextalk van seksuologe Kaat Bollen? In het kader van Veelzijdig, een festival in het teken van Internationale Vrouwendag, doet Bollen samen met haar collega Wim Slabbinck een boekje open over porno, masturbatie en het vrouwelijke orgasme. Een overdaad aan erotiek kan je aansluitend wegspoelen met een hete kop koffie van Swartehond.

Eens Dichter Bij: Yasmien Naciri

tekst: Jan Costers
beeld: Daphne de Roo

Elke twee weken gaan we op zoek naar het favoriete gedicht van een bekend persoon. Deze editie kwamen we terecht bij Yasmien Naciri, ondernemster, opiniemaker en columniste bij De Morgen.

'I am a Woman' - Nizar Qabbani

أنا أنثى
أنا أنثى
نهار أتيت للدنيا
وجدت قرار إعدامي
ولم أر باب محكمتي
ولم أر وجه حكامي

I am a woman
I am a woman
The day I came to this world
I faced the judgement of my execution
While I didn't see the doors of my court
While I didn't see the faces of my judges

De keuze voor Nizar Qabbani was voor Naciri een eenvoudige keuze. 'Zijn hele leven lang was Qabbani een feminist voor Arabische vrouwen. Waarbij de nadruk voor hem lag op het gunnen van keuzevrijheid voor elke vrouw', vertelt Naciri. En die keuzevrijheid mogen we heel ruim zien: zowel de keuze om zich te bedekken, of juist niet; ze verdienen allebei even veel respect.

'Maar het gaat verder dan enkel kledij, ook in het denken verdienen vrouwen vrijheid, en in het kiezen van een job of van een levenspartner', stelt ze. Vooral dat laatste raakt bij Qabbani een persoonlijke snaar, aangezien hij zelf een zus verloren heeft aan zelfmoord. Omdat haar verboden werd te trouwen met de man die ze liefhad.

Die individuele vrijheid ligt ook Naciri nauw aan het hart: 'Ik vind dat mensen zich mogen gedragen zoals ze zich willen gedragen – zolang het conform de wet is. Daarbij

is het belangrijk dat we beseffen dat bepaalde culturele eigenschappen niet langer relevant zijn. Bijvoorbeeld het feit dat vrouwen niet langer toestemmingen moeten hebben om keuzes te maken, al worden ze – vooral door de cultuur – soms nog steeds in bepaalde richtingen geduwd.'

Vandaar dit specifieke gedicht van Qabbani. Het kaart de problemen aan die vrouwen ervaren, de obstakels die ze tegenkomen in het dagelijkse leven. 'De roep voor keuzevrijheid komt perfect tot zijn recht in deze versregels, die de dag van vandaag nog steeds brandend relevant zijn. Denk maar aan #metoo, carrière, genderrollen of de debatten rond het dragen van een hoofddoek.' Hoewel hij al twee decennia geleden overleden is, kunnen we nog steeds leren van deze man, die het zijn hele leven opnam voor vrouwenrechten en de nadruk legde op liefde. 📖

Kleine dagen

Dagboek van een student

door Daan Pohlman
beeld: Josje Kerkhoven

De kleine ontmoetingen in het leven kunnen soms een opstapje zijn naar iets dat ongeveer de moeite waard is.

Snoozing is life, snoozing, snoozzz.... Het personeel van de Alma haalt opgelucht adem. Ze wisten net een leger van studenten te voeden met hompen puree, arendsnesten van frieten en rijstheuvels. Met kleine slaperige oogjes tuur ik Alma 1 binnen. Het is iets na 14u en de schafttijd is voorbij. Eten zal ik ergens anders moeten halen.

Een guur windje blaast me de Blijde Inkomststraat in. Ik gebruik de zijkant van mijn regenfrak als zeil en navigeer me zo richting de betonnen pilaren van de Artes bibliotheek. Hink, stap en sprong. Ik begeef me met een groepje meiden naar de inkomhal waar er lange tafels vol gebak en koekjes staan. Proffen houden er halt en laten geldbriefjes als herfstbladeren uit hun portefeuille vallen. Dit alles ten voordele van het studententoneel.

Ik rammel. Hier met die pannenkoeken en madeleintjes! Lilian wenkt me. Ze wil dat ik lekkernijen uit haar assortiment koop. Ik draai mijn broekzakken binnensbuiten en strooi al mijn muntstukken op de toneelbrochures. Met haar fijne lange vingers harkt ze alles zorgvuldig bijeen en kijkt tevreden naar het hoopje geld.

'Mooi zo, Daan, hiermee kan ik een glanzende rosse pruik kopen voor de première.' Ik grinnik, probeer wat te flirten, maar kom niet verder dan 'hmm, een pruik zou je wel staan'. Voor ze me van replek kan dienen vraag ik vlug waarover het toneel gaat en of de rosse pruik een prominente rol krijgt in het verhaal. Ik wil dat mijn investering van rosse centen betekenisvol is.

Zucht. Verkeerde vraag om Lilian te stellen. Ze begint me van naaldje tot draadje uit te leggen hoe het stuk in elkaar steekt. Mijn God, kan die de passie preken van Oscar Wilde! De lange wijzer op mijn horloge sprint rondjes. Mijn ogen beginnen wat rond te dwalen over haar bloesje met pauwenveren dat lekker diep in haar broek gepropt zit. Gekreukte lijnen. Ik volg een plooi langs haar romp die een diepe duik neemt naar haar venusheuvel. Een wrang gevoel overvalt me, iedere vrouwelijke vorm waar ik mijn ogen iets te lang op laat rusten brengen zwoele herinneringen aan Laura terug naar boven.

Ik stamel dat ik nog een thesis te schrijven heb en maak me uit de voeten. Eenmaal teruggetrokken in mijn studio

schakel ik over op een paar automatisemen. Thermostaat opkrikken tot 22,3 graden, hoofdkussen opschudden en een deukje maken in het midden (ja, mijn hoofd heeft iets van een bevroren doperwt), twee tassen water afmeten voor in mijn koffiezet en mijn laptop openklappen. De rest van de middag zit ik met uitgestrekte, dan weer gevouwen armen aan mijn bureau.

In mijn rechterooghoek zie ik de cursor van mijn Worddocument flikkeren. Wat haat ik dat lullige zwarte streepje dat op je zenuwen begint te werken zodra het geen woorden meer tevoorschijn tovert. Daar had die Oscar Wilde beslist geen moeite mee. Zag eruit als een flikker, maar het ontbrak hem aan een witte achtergrond.

Plots is mijn fles Kahlua leeg en staat er bij mijn verzonden items op mijn gsm een berichtje aan Lilian met de vraag of ik de rol van dominee mag spelen. Mijn gedachten wat verzetten met een nevenprojectje - wie weet laat ik me gaan tijdens het methodacting en vergrijp ik me aan... Misschien eerst het script lezen en overleggen met de groep. 📺

beeld: Bavo Nys

Zin om mee te fotograferen
bij Veto? Mail dan naar
bavo@veto.be

DOSSIER

ONDERZOEKSCULTUUR

beeld tussencover:
Guillaume Deprez &
Pjotr Hubin

Boffen met middelen

Basisfinanciering niet voor morgen

'Ik heb nog geen enkel goed argument gehoord of gelezen'

door Nelis Jespers, Nora Sleiderink & Vinsent Nollet/ beeld: Guillaume Deprez

Basisfinanciering was een van de grote campagnethema's tijdens de rectorverkiezingen. Maar nu Luc Sels ook effectief rector is, lijkt implementatie verre van zeker.

Basisfinanciering is terug van nooit weggeweest. Vorig academiejaar ondertekenden 371 academici van de KU Leuven een open brief die in Veto werd gepubliceerd. De ondertekenaars pleitten ervoor om een deel van de BOF-middelen aan te wenden voor, wat zij noemden, basisfinanciering. Die interne middelen zouden volgens dat systeem niet langer (louter) competitief worden herverdeeld.

De brief werd niet toevallig publiek gemaakt eind april 2017, een paar weken voor de rectorverkiezingen. Beide rector kandidaten namen een zekere vorm van basisfinanciering mee in hun campagne. Basisfinanciering dus - al is aan de initiatiefnemers ondertussen ge-

vraagd die term niet meer te gebruiken 'omdat er te veel verschillende zaken onder verstaan zou worden.' Dat vat de discussie over een vorm van fundamentele financiering mooi samen: onenigheid troef.

Competitief, et alors?

Kerngedachte van de brief was de volgende: 'Wij vragen geen gelijkmatige verdeling van alle BOF-middelen over alle professoren, noch een afschaffing van elk competitief model.'

'Wel vragen we een voldoende spreiding van de BOF-middelen zodat iedereen die onderzoek doet daar ook middelen voor krijgt. Dat is rechtvaardiger en het maakt de positie van onze universiteit

en onze onderzoekers sterker.'

Het grote doel van de fundamentele financiering, is om interne competitie uit te sluiten en zo hopelijk meer ruimte te creëren voor externe competitie. Volgens vicerector Onderzoeksbeleid Reine Meylaerts valt dat momenteel echter al goed mee. 'Voor de interne fondsen ligt het slaagpercentage tussen 35 en 50%, wat me een heel redelijke en gezonde vorm van competitie lijkt.'

Daar is Andreas De Block, vicedecaan Onderzoek aan het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte en trekker van het initiatief, het niet mee eens. 'De BOF-middelen worden nu verdeeld onder de Vlaamse onderzoeksinstituten op basis van onderzoeksoutput. Elke onder-

zoeker draagt daaraan bij.’

De universiteit verdeelt dat geld echter niet op basis van wie wat aanleverde met zijn of haar onderzoek, maar organiseert vervolgens een interne competitie. ‘Zo geeft ze aan een beperkt aantal onderzoekers een behoorlijke som geld’, hekelt De Block. ‘Dat maakt dat een groot deel van het ZAP (Zelfstandig Academisch Personeel, ‘de proffen’, red.) niet beschikt over BOF-middelen om onderzoek te doen, terwijl ze wel bijdragen aan de BOF-middelen.’

Publicatiedruk

Die forse competitie zorgt volgens De Block voor veel extra werk, zoals het schrijven van aanvragen. ‘Dat leidt dus niet zelden tot een actieve vernietiging van onderzoeksmiddelen.’ Meylaerts is het daar niet mee eens: ‘Projecten schrijven wordt vaak gelijkgesteld met puur tijdverlies, terwijl je dan juist aan het nadenken bent over je onderzoek en de toekomst ervan. Dat gelijkstellen vind ik bijzonder kort door de bocht.’

‘Van wie een tijdje niet actief is, wordt aangenomen dat hij of zij aan het lanterfanten is’

Ortwin De Graef,
vicedecaan Onderzoek
faculteit Letteren

Ook op vlak van wetenschappelijke integriteit heeft zo’n rat race gevolgen, stelt de Block. ‘In de humane wetenschappen is het vaak zo dat de enige manier om je onderzoek te kunnen financieren, te doen is alsof het allemaal projectonderzoek is. In die aanvragen wordt dan vaak onderzoek gerecycleerd dat al gebeurd is, maar nog niet werd gepubliceerd.’

Een probleem dat Ortwin de Graef, vice-

decaan Onderzoek aan de faculteit Letteren, onderschrijft. ‘Dat is een beetje de logica van het groeifundamentalisme en het geïnstitutionaliseerd wantrouwen. Van wie een tijdje niet productief is, wordt aangenomen dat hij of zij aan het lanterfanten is. Dat is een zorgwekkende evolutie’, waarschuwt hij.

Keurslijf

Het huidige financieringsmodel bemoeilijkt volgens critici anderzijds de mogelijkheid van grensverleggend of ‘Blue Sky’-onderzoek. Het zou risicomijdend gedrag belonen en innovatie tegengaan. ‘Het keurslijf van de projectaanvragen is niet geschikt voor ‘Blue Sky’. Al onze onderzoekers zijn verstandig genoeg om goede projecten te schrijven’, hekelt De Block.

‘Dat betekent dat er bij de selectie met hele kleine dingen rekening wordt gehouden. Je kan je voorstellen dat innovatief onderzoek vaak op meer voorbehoud stuit bij referenten en daardoor minder kans maakt.’ Hetzelfde geldt volgens de vicedecaan voor belangrijk onderzoek dat veel tijd vergt, aangezien projectsubsidies vaak gelden voor beperkte periodes van 2 tot 6 jaar.

Een ander probleem is dat sommige onderzoekers meer afhankelijk zijn van interne fondsen dan anderen. ‘Voor ons is het moeilijker om met de bedrijfs wereld samen te werken’, stelt de Graef. Ook Europese subsidies lopen ze bij Letteren vaak mis. ‘In grote Europese kaderprojectenprogramma’s worden maatschappelijke problemen - die uiteraard opgelost moeten worden - centraal gesteld’, geeft hij aan. Maar dat heeft tot gevolg dat onderzoeksvoorstellen enkel succesvol worden ingediend als zij op die vragen een antwoord bieden. En dat gaat dan weer ten koste van bottom up onderzoek.

Een trend die zich volgens de Graef ook

voortzet in het FWO (Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek, red.). ‘Ook daar

‘Voor de interne fondsen ligt het slaagpercentage tussen 35 en 50%, wat me een heel redelijke en gezonde vorm van competitie lijkt’

Reine Meylaerts,
vicerector Onderzoeksbeleid

begint men societal challenges meer en meer op de agenda te zetten als voorwaarde voor financiering.’ Dat baart de faculteit Letteren zorgen. ‘Je hoeft maar te kijken naar wat er met Europa gebeurd is: onze disciplines zouden een grote rol kunnen spelen in het oplossen van die challenges, maar in de feiten worden die budgetten disproportioneel zelden aan Letteren worden toegekend. Daar worden wij boos van.’ Basisfinanciering zou aan deze tendensen dus tegemoet kunnen komen.

Nieuw beleid, oud gebruik

Duidelijk is dat het huidige beleid van rector Luc Sels niet gewonnen is voor een idee van basisfinanciering zoals die werd voorgesteld. Wel zien ze heil in werkingskrediet en startfinanciering. Dat laatste systeem bestaat sinds 2016, waarbij nieuwe aanwinsten van het prof-fenkorp geld krijgen om op zijn minst een onderzoek te kunnen opstarten.

Aanvullend wordt nu gewerkt aan een werkingskrediet. Dat systeem is echter vrij beperkt en moet vooral remediëren tegen schrijnende toestanden waarbij proffen niet eens genoeg geld zouden hebben om een laptop te kopen of op congres te gaan.

Maar basisfinanciering is een brug te ver. Meylaerts is het plan, net zoals

haar voorganger Liliane Schoofs, niet genegen. Zo ziet ze niet hoe dit de publicatiedruk kan oplossen. Ze linkt dat probleem aan andere elementen dan de interne financieringswijze. 'Zeggen dat je het onderzoeksgeld per hoofd moet verdelen en dat dan alles opgelost is, dat is te eenvoudig. Ik heb daar nog geen enkel goed argument voor gehoord of gelezen.'

Dat is een karikaturale weergave van het plan, vinden de initiatiefnemers. Ze benadrukken dat er geen egalitaire verdelingsleutel hoeft te zijn. 'Je kunt perfect trappen voorzien naarmate de kwaliteit van het onderzoek, een verdeelsleutel hebben naar kostprijs of een onderscheid maken tussen experimenteel en niet-experimenteel onderzoek', zegt professor Zeger Debyser, een van de voorvechters van het plan.

'De bedoeling was nooit om het geld evenredig te verdelen over al het ZAP, de bedoeling is nog steeds dat het onderzoek van meer excellente onderzoekers beter wordt gefinancierd dan degenen die wat minder onderzoeksactief zijn', voegt De Block daaraan toe.

Onderzoek naar onderzoek

Tegenstanders van basisfinanciering halen aan dat die gepaard zou gaan met kwaliteitsverlies. Onderzoek van Krist Vaesen (TU Eindhoven) lijkt dat nochtans tegen te spreken. Belangrijkste conclusie is dat zelfs wie een vast bedrag krijgt, er nog steeds voor moet zorgen dat zijn of haar artikelen worden gepubliceerd. Zelfs binnen basisfinanciering zijn er nog tal van filters en kwaliteitseisen waaraan voldaan moet worden.

'Wij hebben in ons onderzoek eens gekeken naar de bedragen die op dit moment worden verdeeld via competitie en dat gedeeld door het aantal onderzoekers dat er in Nederland, het VK en de VS zijn. We zagen dat elke onderzoeker in Nederland eigenlijk een vrij substantieel bedrag zou kunnen bekomen. Zonder een aanvraag te hoeven indienen, waardoor ze ook meer tijd hebben om onderzoek te doen.'

Maar die argumenten acht Meylaerts niet overtuigend. 'Die studies kun je niet zomaar een op een vergelijken met de situatie in Vlaanderen', countert de vice-rector.

Frustratie

Dat het nieuwe beleid kritisch is voor het plan, leidt tot frustratie. Zo had Sels een werkgroep beloofd om het voorstel, dat hij in deze krant 'knap en inspirerend' noemde, uit te werken. Die werkgroep is er nog steeds niet. 'De discussie verloopt nog stroef,' zegt Debyser, 'maar ik ga diplomatisch blijven, want ik ben nog altijd in de blijde verwachting dat het ervan komt.'

'Het huidige bestuur maakt op dit ogenblik werk van een werkingsgarantie', klinkt het bij De Block. 'Mensen die werkelijk niets hebben en onderzoek doen, worden daarmee al uit de nood geholpen. Dat lijkt me een belangrijke eerste stap, maar daar mag het niet stoppen. We moeten de middelen in het algemeen meer en beter spreiden.'

The poster features a teal geometric pattern border. At the top, it says 'ULSSIS PRESENTS' with a hand icon. The main title is 'OPEN SOURCE JOB FAIR' in large orange and black letters. Below that, it reads 'UNIQUE FOSS JOB OPPORTUNITIES 16 MARCH 2018'. The website 'OPENSOURCEJOBFAIR.BE' is prominently displayed. The bottom section contains a grid of logos for various sponsors and partners, including KU Leuven, emweb, redhat, Guard Square, glo, sweepatic, Flowfactor, kangaroot, TheLedger, mind, soft@home, O-Craftworkz, Formica, open-future, Belnet, dataroots, i8c, Xenit, acsone, VersaSense, Optis, and ELIMITY.

‘We hebben een pervers systeem ontwikkeld waarin wetenschappelijke uitgeverijen soms tot vier keer langs de kassa passeren’

door Vinsent Nollet / beeld: Daphne de Roo (met dank aan de Universiteitsbibliotheek & Katrien Smeyers)

Het businessmodel van grote wetenschappelijke uitgeverijen komt steeds meer onder druk te staan. Open Access-initiatieven groeien gestaag en ook het beleidsniveau springt stilaan mee op de kar.

De uitwisseling van wetenschappelijke kennis wordt vandaag de dag grotendeels uitbesteed aan commerciële uitgeverijen, via publicaties in tijdschriften. Het leeuwendeel van de wetenschappelijke tijdschriften wordt beheerd door een zevental grote spelers, zoals Elsevier, Wiley of Springer. Nagenoeg alle prestigieuze tijdschriften vallen daaron-

der. Om fondsen binnen te halen en door een breed publiek gelezen te worden, is het voor onderzoekers van groot belang om in die tijdschriften te publiceren. Publicatiekosten dragen ze helemaal zelf en ook hun peer reviewers ontvangen zelden een vergoeding. Vaak worden universiteiten verondersteld zich ook nog eens te abonneren

op die tijdschriften waar hun eigen onderzoekers aan meewerken. Het totale collectiebudget van de universiteitsbibliotheek bedraagt jaarlijks ongeveer 8 miljoen euro, waaronder ook boeken vallen. Voor academische tijdschriften wordt jaarlijks zo'n 6,5 miljoen euro neergeteld. Een groot deel van het wetenschappe-

lijk onderzoek aan de KU Leuven wordt ondersteund met publieke middelen via het Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek (FWO). Belastinggeld dat wetenschappelijke kennis mogelijk maakt die vervolgens achter een paywall verdwijnt.

'We hebben een pervers systeem ontwikkeld waarin wetenschappelijke uitgeverijen soms tot vier keer langs de kassa kunnen passeren en die kassa wordt gespijsd met publieke middelen', zegt

Andreas De Block, vicedecaan onderzoek aan het HIW.

Aderlating

'De problematiek begon in de jaren 90', zegt Raf Dekeyser, oud-hoofd-bibliothecaris van de KU Leuven. 'De prijzen schoten explosief de hoogte in, gedreven door beheerscomités van grote firma's als Elsevier of Wiley, die naar hogere winsten moesten en zagen dat hun tijdschriften onontbeerlijk waren voor de goede onderzoeksgroepen. Ze konden vragen wat ze wilden. Maar die situatie was niet houdbaar. Op een gegeven moment gaven ook de grootste en rijkste universiteiten aan dat ze niet langer alles konden betalen en dat ze door selectie mensen op hun honger moesten zetten.'

Geleidelijk proberen universiteiten via vormen van Open Access wetenschappelijke kennis achter een financiële barrière vandaan te halen. Daartoe zijn er verschillende manieren. Je hebt 'Gold Open Access' waarbij een tijdschrift van begin af aan volledig in Open Access wordt gezet en waar de onderzoeker eenmalig betaalt om zijn artikel vrij beschikbaar te maken. Daarnaast is er ook het 'Open Choice' model, wat betekent dat de auteur kan kiezen om al of niet te betalen voor het toegankelijk maken van zijn artikel. 'Double-dipping' heet dat dan, omdat dan zowel geld wordt gevraagd van de auteurs als van de lezers.

'Wanneer je vervolgens kijkt naar de inhoudstafel van een uitgave, staan sommige artikels in Open Access en andere niet. Ondertussen werken alle grote uitgeverijen zo, maar dat komt er dus op neer dat je dubbel betaalt. Een derde model is dat van het 'Green Open Access', waarbij een kopie van de artikelen vrij toegankelijk wordt gemaakt via een website van de universiteit, zoals dit aan de KU Leuven kan via LIRIAS', zegt Dekeyser.

De KU Leuven zet sterk in op Green Open Access. Alles wat in tijdschriften gepubliceerd wordt door haar onderzoekers moet ook op een databank van

de instelling vrij ter beschikking worden gesteld. Ook het FWO legt zo'n maatregel op aan universiteiten, vanuit de stellingname dat onderzoek gefinancierd met publieke middelen vrij toegankelijk moet zijn. Gezien de huidige omstandigheden is dat model, hoewel nog steeds erg duur, praktischer dan in te zetten op het vooralsnog kleine aantal Gold Open Access tijdschriften dat voorhanden is.

'Ik hoor verhalen uit de humane wetenschappen waar jonge onderzoekers hun artikel niet gepubliceerd krijgen tenzij de promotor al vooraf duizend dollar betaalt

Hilde Van Kiel, directeur KU Leuven Bibliotheken

'Maar de uitgeverijen zijn echt naar uitwassen aan het evolueren', zegt Hilde Van Kiel, directeur KU Leuven Bibliotheken. 'Ik hoor verhalen uit de humane wetenschappen waar jonge onderzoekers hun artikel niet gepubliceerd krijgen tenzij de promotor al vooraf duizend dollar betaalt. Dus je raakt zelfs niet in de peer review-stroom als je niet eerst duizend dollar op tafel legt. Doe je dat wel en je artikel wordt aanvaard, heb je nog eens de keuze om gewoon te publiceren, of in Open Access, dit betekent dan veelal double-dipping van de uitgever bovenop de abonnementskost die de bibliotheken betalen. Dan moet je weliswaar nog eens 1500 tot 3000 dollar neertellen. Dan hebben we het ook nog niet over in kleur publiceren, een vermelding op het voorblad, enzovoort. Het lijkt me dat ze nu nog alles uit de kan proberen te halen, omdat het systeem stilaan aan het kantelen is.'

Koudwatervrees

Een van de zaken die onderzoekers ervan weerhoudt om in Open Access Journals te publiceren, zijn de zogenaamde

impactfactoren. 'Veel onderzoekers zijn nog gehecht aan die klassiekere tijdschriften die vaak twee bedragen vragen, omdat die een hoge impactfactor hebben', zegt Hannelore Vanhaverbeke, beleidsadviseur Onderzoek bij de Dienst Onderzoekscoördinatie.

'Ondanks de vele initiatieven is er nog steeds geen magische formule om het tij te doen keren'

Bart Dumolyn, medewerker
Departement Economie,
Wetenschap en Innovatie

'Die impactfactor zegt ook wel iets over het prestige van zo'n tijdschrift, maar is eigenlijk geen goede indicator om de kwaliteit van een specifiek artikel af te leiden. Er zijn manifesten over volgeschreven: 'Onderzoekers, laat u toch niet meer in de luren leggen'. We moeten daarin de massa natuurlijk kunnen meekrijgen. Maar we moeten ook niet alles over boord willen gooien. Citaties blijven belangrijk'.

De Europese Commissie heeft al ernstige pogingen ondernomen om Open Access te promoten. In haar huidige 'Horizon2020', het meest brede subsidieprogramma voor wetenschap, zit een eis naar Open Acces. In navolging daarvan verzocht de Vlaamse Raad voor Wetenschapsinnovatie (VRWI) de Vlaamse overheid in 2016 om van Open Access een topprioriteit te maken. 'Open Science staat immers per definitie voor een betere wetenschap, snellere oplossingen voor de huidige maatschappelijke uitdagingen en een efficiëntere creatie van meerwaarde en nieuwe waardeketens', luidt het in het adviesrapport.

Van Kiel: 'De Open Access beweging groeit en heeft zeker invloed, maar het zijn vooral de organisaties die voelbare druk zetten, zoals LERU (*League of European Research Universities*, red.) en de Europese Unie. Je voelt dat uitgevers dat ook beseffen. Al zijn ze natuurlijk nog steeds zwaar aan het lobbyen.' De kentering zou wel nog steeds erg Europees zijn. In de VS is de situatie helemaal anders. Daar wordt nog volop de green road aangehouden.

'Ondanks de vele initiatieven is er nog steeds geen magische formule om het

tij te doen keren', zegt Bart Dumolyn, medewerker van het Departement Economie, Wetenschap en Innovatie van de Vlaamse overheid. 'We zitten in een vrije marktmodel met grote, gerenommeerde tijdschriften. Het is niet zo evident om hun te overtuigen hun verdienmodel te wijzigen in het voordeel van de onderzoekers en het onderzoek in het algemeen. Dus daar is er zeker nog werk aan de winkel.'

Intussen is er ook aandacht voor een verbreding van de problematiek naar wetenschappelijke data. 'Het open-ac-

cess-to-publications verhaal is technisch vrij eenvoudig op te lossen', aldus Dumolyn. 'We moeten ook beginnen nadenken over het vrij ter beschikking stellen van data, zogenaamde Open Science, wat heel wat organisatie zal vergen en verschillende technische issues opwerpt.'

Van Kiel: 'Uitgevers bereiden zich ook voor op de nieuwe ontwikkelingen. Ze hebben Open Access zo naar hun hand gezet dat ze er nog steeds financieel voordeel uit halen, door hoge APC-kosten (*Article processing charge*, red.) te eisen, en omgekeerd zitten ze ook achter de data van de onderzoekers aan, die ook meer en meer bijgehouden moeten worden. Uitgevers staan klaar om aan de

onderzoekers te zeggen: 'Geef die data maar aan ons, wij hebben een schitterend systeem. Wij doen het wel voor jullie'. Dat is iets wat we als bibliotheken en als universiteit absoluut niet willen, want dan begint het gewoon opnieuw.'

Controle

'Eigenlijk moet er een internationale kentering komen', zegt Dumolyn. 'Als één klein land kan je natuurlijk niet uit het systeem stappen. Samen met andere landen probeert de Vlaamse Overheid om Green Open Acces te stimuleren.' Ook het FWO kiest voor Green Open Access. Volgens het algemeen reglement van het FWO zijn onderzoekers verplicht om hun publicaties ten laatste één jaar na publicatie beschikbaar te stellen in Open Acces, op een repository van de universiteit. Over de daadwerkelijke controle zijn velen echter niet helemaal tevreden. Van Kiel: 'Enkele grote geldschietters controleren er wel al goed op, maar het FWO in het algemeen voert nog te weinig controle uit.'

'Het FWO in het algemeen voert nog te weinig controle uit'

Hilde Van Kiel, directeur KU Leuven
Bibliotheken

'De repositories worden beheerd door de verschillende Vlaamse universiteiten en in dit perspectief is de controle over het al dan niet deponeren van publicaties een gedeelde verantwoordelijkheid', luidt het in een reactie van het FWO. 'Het FWO onderhoudt goede contacten met de bibliotheekverantwoordelijken van de Vlaamse universiteiten en stemt met hen af om dit proces zo gestroomlijnd mogelijk te laten verlopen.'

'Indien externe partijen het FWO erop wijzen dat bepaalde publicaties, gefinancierd met FWO-middelen, niet vrij beschikbaar blijken, onderneemt het FWO ook steeds de nodige stappen om de onderzoekers hier op aan te spreken en hun publicaties alsnog in Open Access te publiceren.' ■

'Volg de weg naar de waarheid, sla hier links af'

MOETEN
WETENSCHAPPERS
KLEUR BEKENNEN?

door Vinsent Nollet & Mikhail Efimenko / beeld: Tom Dinneweth

Begin februari lanceerde de Nederlandse Tweede Kamer een onderzoek naar zelfcensuur onder wetenschappers. Sindsdien heerst er een boeiend debat over bias in de humane wetenschap.

Zijn academische onderzoekers te links? Volgens Rudi Laermans, hoogleraar sociologie, trekken we te snel veralgemenende conclusies. 'Veel sociologen richten zich op sociale problemen, zoals kansengelijkheid in het onderwijs, en proberen de mechanismen aan te duiden waarin ingegrepen kan worden. Je wordt dan al snel als progressief gebrandmerkt omdat je voor een deel wat wilt veranderen. Terwijl dat eigenlijk intrinsiek verbonden is met het onderzoeksveld waarbinnen je je beweegt en vaak ook in opdracht van de overheid gebeurt.'

'Het meeste onderzoek dat gevoerd wordt door sociale wetenschappers richt zich op dergelijke problemen en wordt direct of indirect gefinancierd door de betrokken overheden. De overheid organiseert onder-

zoeken vanuit het vertrekpunt dat er aan die problemen iets gedaan kan worden. Dat is gewoon de centrum-reformistische ideologie van de verzorgingsstaat. En die wordt al dan niet expliciet onderschreven door sociale wetenschappers, dat is zeker waar, maar dat wil niet zeggen dat ze ook uitgesproken politieke stempels dragen. Die heb je natuurlijk ook wel, maar dat is een minderheid.'

Waken over objectiviteit

Filip Buekens, professor filosofie, wijst op het belang van zorgvuldigheid. 'Wetenschappers worden vaak uitgenodigd om een bijdrage te leveren aan het maatschappelijk debat in functie van hun specifieke expertise. Als wetenschapper moet je dan een gevoeligheid ontwikkelen voor mogelijke confirmation bias of in het onderzoek ingebouwde vooroordelen.'

In hoeverre wetenschap en ideologie ook echt te scheiden zijn, staat ter discussie. Economieprofessor Hylke Vandenbussche beschouwt het als twee totaal verschillende zaken. 'Een wetenschapper mag zich niet ideologisch laten leiden. Wetenschappelijke bevindingen en methodes worden getoetst en op basis daarvan ontstaan gedeelde kaders waarbinnen gewerkt wordt. Ideologie heeft daar niets mee te maken.'

Cultuurfilosoof Lieven De Cauter spreekt dat tegen. 'Dat wetenschap en ideologie strikt gescheiden zouden zijn, klopt niet. Consensus in de wetenschap is ook zeer problematisch. 'De' wetenschap bestaat niet. Dat is een veld van controverses, scholen enzovoort.'

'Er is een interessante controverse over de vraag in hoeverre je onderzoeksdoelstellingen en -methodes los kunnen functioneren van allerlei ideologieën die je er op nahoudt', stelt Buekens. 'De Amerikaanse psycholoog Jonathan Haidt voerde bijvoorbeeld onderzoek naar zijn eigen vakgenoten en stelde vast dat de meerderheid ervan zeer progressief en links georiënteerd was. Hij vond dat er zo een liberal bias ontstond in de psychologie. Dat is niet noodzakelijk een probleem, maar het toont dat ook wetenschappers een psychologie hebben. We neigen vaak enkel te kijken naar die feiten die onze opvattingen beves-

tigen. Daarin moet je dan kritisch blijven.'

Activistische wetenschap

Naast zijn rol als wetenschapper is die persoon ook nog burger en in die hoedanigheid houdt hij er het recht op na ook een ideologisch gekleurde bijdrage te leveren aan het maatschappelijk debat, stelt De Cauter. 'Maar echt activistische wetenschappers zijn zeldzaam. Voorzichtigheid is de moeder van de academische porseleinwinkel.'

'Dat wetenschap en ideologie strikt gescheiden zouden zijn, klopt niet'

Lieven De Cauter, cultuurfilosoof

Buekens: 'Uit feiten volgt in ieder geval nooit wat hoort te zijn, wat we moeten doen of wat ethisch verantwoord is. De feiten zijn in zekere zin ethisch neutraal. Het is één zaak te wijzen op de feiten, maar een andere om daar morele of beleidsmatige conclusies uit te trekken. Dat laatste heeft te maken met persoonlijke normen en waarden en politieke opvattingen.'

Post truth

Wetenschappelijk onderzoek ligt ook steeds vaker onder vuur omwille van het zogenaamde post truth tijdperk. Omdat het gekleurd zou zijn, maar ook omdat het vol tegenstrijdigheid en voorlopige conclusies zit. Vandenbussche verweert zich: 'Je kan nooit zeggen dat journalisten of wetenschappers niet het algemeen belang voor ogen hebben. Dat is niet altijd zo met uitspraken van politici. Bij wetenschappelijk onderzoek zijn er checks and balances. Dat systeem is niet feilloos, maar daarom moet je nog niet het kind met het badwater weggooien. Wetenschappers zijn ook niet verplicht om zich in het publieke debat te mengen, ze doen dat vanuit een maatschappelijke betrokkenheid en zorg.'

Buekens besluit optimistisch: 'We zijn al ver gekomen. Denk aan de klimaatdiscussie. Wetenschappelijke kennis is altijd voorlopig. Het feit dat dit soort discussies op een openlijke manier plaatsvinden pleit net voor de wetenschappelijke praktijk.'

Een op drie wetens laakbare onderzoek

Wetenschappers pleegt Ongewenste praktijken

‘Vertrouwen komt te voet en gaat te paard’

door Nora Sleiderink / beeld: Guillaume Deprez

Wetenschappelijke integriteit is hot topic en kent aan onze universiteit een steeds groter belang. De CWI verhoogt daarom weldra haar transparantie: ‘Anders gaat het leereffect van ons werk verloren.’

Vleeseters zijn egoïstischer dan vegetariërs en straatvuil maakt racistisch. Sounds fake? Dat is het ook. Nochtans waren dat de conclusies van Diederik Stapel, de Nederlandse decaan psychologie die van zijn voetstuk viel toen in 2011 duidelijk werd dat hij op grote schaal onderzoek had vervalst. Het geval kreeg aandacht van de internationale pers en de vraag rees meer dan ooit: wat met de integriteit van wetenschap?

50 shades of grey

Zo'n 2% van de wetenschappers wereldwijd geeft aan ernstig wetenschappelijk wangedrag te hebben gepleegd. Deze ernstige inbreuken betreffen drie hoofdzonden: falsificatie, fabricatie en plagiaat (FFP). ‘In een continuüm van wit naar zwart beschouwt men die drie als zwart’, stelt Kris Dierickx, hoogleraar Medische Ethiek. Deze zware vormen van wetenschapsfraude komen echter weinig voor.

‘Wat als het niet meer zeker is dat die reus wel een reus is, maar eigenlijk een reus op lemen voeten?’

Kris Dierickx,
Hoogleraar Medische Ethiek

Veel vaker gaat het over grijs, zoals onzorgvuldige experimenten of data positiever voorstellen dan ze zijn. Een op-

merkelijke 32% van de wetenschappers geeft toe zich al eens aan deze laakbare onderzoekspraktijken schuldig te hebben gemaakt. Problematisch, volgens biomedisch onderzoeker Zeger Debyser. ‘Maar wetenschap is een menselijk proces. Niemand is zonder fouten.’

De grijze zone lijkt minder erg dan de zware inbreuken. ‘Maar aangezien er relatief veel meer mensen kleinere inbreuken plegen, is dat misschien wel een groter probleem dan die enkelingen die ooit al eens een grote inbreuk pleegden’, waarschuwt Dierickx.

Hij ziet een gevaar voor de toekomst van de wetenschap bij frauduleus handelen. ‘Als wetenschappers staan we op de schouders van reuzen om vooruit te kunnen gaan. Wat als het niet meer zeker is dat die reus wel een reus is, maar eigenlijk een reus op lemen voeten?’ Zonder vertrouwen in de wetenschap, moet alles in vraag worden gesteld. ‘Dan kan de vooruitgang ervan heel sterk geaffecteerd worden.’

Peers en promotoren

Net daarom neemt de KU Leuven wetenschappelijke integriteit heel serieus. Sinds 2007 heeft onze alma mater, als pionier in Vlaanderen, een commissie voor wetenschappelijke integriteit (CWI). Al benadrukt het bureau, bestaande uit Herman Cousy, Dimitri Droshout en Inge Lerouge, dat de zaak ruimer ingebed is aan de KU Leuven. ‘*Au fond* komt de commissie er slechts aan te pas als het te laat is.’

Het ruimere beleid zet in op bewustwording. Zo heeft de KU Leuven een uitgebreide website met *good practices* en interactieve online tools.

‘Lang niet alles wat in de krant kwam over de zaak van Marc Hooghe was volledig juist’

Herman Cousy, Commissie
Wetenschappelijke Integriteit

Ook krijgen doctoraatsstudenten in hun opleiding college over integriteit. Niet alleen hun eigen integriteit heeft daar baat bij, ze worden ook gevoeliger voor gedrag van peers en promotoren.

Doofpot Hooghe

Dat mist zijn effect niet in termen van klachten. Want wat een stuk meer tot de verbeelding spreekt, zijn de individuele cases die de commissie behandelt. Zo kwam de CWI vorig jaar in een mediastorm terecht toen nieuwssite Apache na een lek schreef dat prof Marc Hooghe het voorwerp uitmaakte van klachten over plagiaat en auteursfraude.

‘Dat was een moeilijke situatie voor ons’, blikt Cousy terug. ‘Lang niet alles wat in de krant kwam was volledig juist.’ Toch heeft de commissie toen niet gereageerd. Dat had niets te maken met doofpotoperaties, wel met confidentialiteit. ‘Confidentialiteit leidt tot de bescherming van alle betrokkenen: de melders, de weten-

schapper in kwestie, de universiteit én de wetenschap', stelt Cousy. 'Als je geen bescherming van de identiteit van de melder kan garanderen, ga je misschien minder klachten hebben, maar daarom gaat de wereld er niet mooier uitzien', vult Droshout aan. Toch heeft de commissie besloten om binnenkort geanonimiseerde samenvattingen van cases online te plaatsen, om haar transparantie te verhogen. 'We steken nu veel tijd en energie in het beoordelen van klachten, maar als we geen conclusies delen met de universitaire gemeenschap, gaat het leereffect verloren.'

Straf(feloos)

Per jaar behandelt de commissie vijf tot tien meldingen. Onduidelijk is of dit het topje van de ijsberg is, aangezien er wellicht ook onderzoekers zijn die de stap niet durven zetten. Nochtans biedt de KU Leuven bescherming aan de klokkenluiders. Bovendien kan iedereen melding doen: 'Ook een klacht vanwege pakweg melder@hotmail.com zal in beraad genomen worden indien hij ernstig genoeg is', klinkt het bij Droshout. Gevallen die binnen een faculteit publiek geheim zijn, zouden dus eigenlijk niet mogen. 'Het is een keten waarbij iedereen zijn verantwoordelijkheid moet opnemen.'

'Ook een klacht vanwege melder@hotmail.com zal in beraad genomen worden indien hij ernstig genoeg is'

Dimitri Droshout, Commissie Wetenschappelijke Integriteit

De commissie wil niet enkel de integriteit van de wetenschap, maar ook die van de wetenschapper bewaken. De procedure is daarom niet juridisch. Dat heeft als voordeel dat de commissie tegemoet komt aan een heel spectrum van inbreuken en zich niet hoeft te beperken tot de hoofdzonden.

'De procedure is in de eerste plaats erop gericht remediërend op te treden,' zegt Droshout. Promotoren die zicht onterecht werk van hun doctoraatsstudenten toe-eigenen, kunnen

bijvoorbeeld verplicht worden met een co-promotor te werken. Frauduleuze publicaties kunnen dan weer worden herroepen en gebrandmerkt in databases.

Bij ernstige inbreuken formuleert de commissie een advies aan de rector. Die kan dan zelf beslissen verdere procedures, zoals het initiëren van een tuchtprocedure die wel kan leiden tot ontslag. Maar de procedure op zich is niet punitief. 'Soms is dat wel de verwachting van de melder, wat ontevredenheid kan verklaren', zegt Droshout. Wie het niet eens is met de uitkomst, kan wel nog een tweede advies inwinnen bij de Vlaamse Commissie voor Wetenschappelijke Integriteit die opereert onder de koepel van de Koninklijke Academie, of een procedure opstarten via gerechtelijke weg.

Concurrentievervalsing

Desondanks blijft integer handelen niet altijd vanzelfsprekend. Een belangrijke oorzaak daarvan is - surprise surprise - de publicatiedruk waar veel onderzoekers onder lijden. Wie bijvoorbeeld als peer reviewer een project of artikel negatief scoort, maakt meer kans om zelf middelen binnen te halen voor een gelijkaardige aanvraag. Anderzijds leidt (vermeend) co-auteurschap tot heel wat discussie, meer bepaald of een naam al dan niet vermeld moet worden en waar in de hiërarchie van vermeldingen die dan juist moet staan.

Vroeger was het bijvoorbeeld perfect normaal dat de financierder van een labo, hoewel deze zelf niet substantieel had bijgedragen aan het artikel, vermeld werd als een van de auteurs. Dit dus met als gevolg dat sommige onderzoekers tal van publicaties in top-tijdschriften halen, waardoor zij weer meer kans maakten op de jackpot bij de verdeling van werkingsmiddelen. Zulke praktijken worden nu in vraag gesteld. Integer handelen is daarom ook een evolutief begrip. 'Zaken die we vroeger deden zonder ons van enig kwaad bewust te zijn, zouden nu *not done* zijn', stelt Debyser over die evolutie. 'Door die grote fraudegevallen is men veel strenger geworden, ook voor zichzelf. Ik heb er dus wel vertrouwen in dat het beter wordt en dat de waarheid uiteindelijk bovendienrijft.' 📄

ENKELE NOTABELE 'ONDERZOEKEN'

Too much thinking 'can make you fat'

Your bra could kill you

Hankering for a Nobel Prize? EAT MORE CHOCOLATE

Study: Nobel laureates consume nearly twice as much chocolate as their peers

By Ria Myklebust 25 Jul 2015 at 18:56

Staring at boobs may give a boost to male lifespans

By Andrew Davenport The Sun

Wed 22 Jun '17 12:26pm 1 comment

Dieting makes you fatter

Diets set you up for failure: says a new book, which claims the only way to stay slim is to wear yourself off sugar

Het staat in de krant... dus het moet wel waar zijn

door Benno Debals & Vinsent Nollet / beeld: Ruben Algoet

'Koffie veroorzaakt kanker' & 'Asperges kunnen uitzaaiingen tegengaan'. Dagelijks worden we geconfronteerd met van de pot gerukte gezondheidsartikels. En dat zorgt voor problemen.

Is het De Morgen, HLN of BuzzFeed: alle populaire media maken zich wel eens schuldig aan het verkeerd voorstellen van wetenschappelijke bevindingen, vooral in de gezondheidssector. Kranten springen wat snel op ongeverifieerd onderzoek en blazen dat graag uit proportie. Barbara Debusschere, chef wetenschap bij De Morgen, ziet de oorzaak alvast in de digitale revolutie die vooral inzet op clicks.

Problematiek

Dat zulke artikelen niet professioneel zijn of dat je ze 'geen echte journalistiek' kan noemen, is één zaak voor Debusschere, 'maar eigenlijk is het ook echt kwalijk, omdat veel van die artikels inderdaad een titel hebben die de lading niet dekt'. Debusschere schreef onlangs een boek over borstkanker en merkte toen dat nieuwsitems rond dubieuze gezondheidsrisico's een groot probleem zijn, vooral bij mensen die zelf al ziek zijn. Zo kwam ze mensen tegen die medicijnen met glucose niet meer wilden innemen omdat er die ochtend in het nieuws was gezegd dat 'suiker kanker veroorzaakt', of ontmoette ze iemand die al jaren op een aspergekuur leefde omdat hij geloofde dat dit zou helpen tegen zijn kanker. Debusschere heeft er duidelijk een andere kijk op overgehouden: 'Vroeger vond ik zo'n artikels ergerlijk omdat ik merkte dat dit een beetje beschamend is voor ons vak, want vaak kloppen die dingen maar half of zelfs niet. Maar nu

"U lacht, maar ze lezen hem liever dan ons"

"en hij is goedkoper."

ik een boek schreef en heb gezien wat de effecten van foute wetenschappelijke berichtgeving kunnen zijn, vind ik het zelfs pijnlijk omdat er mensen mee in de kosten worden gejaagd, mensen die sowieso al kwetsbaar en in de war zijn.'

Een ander probleem is dat schrijvers vaak zelf niet veel van het onderwerp afweten. Dan moeten ze eigenlijk met experts gaan praten, maar daar hebben ze niet altijd tijd voor. Debusschere legt een grote verantwoordelijkheid bij de individuele journalist. 'Als je er niet voldoende tijd voor krijgt, is het wat aan jezelf om ze te weren', zegt Debusschere.

'De proffen die wij op een podium zetten, zijn mensen met verantwoordelijkheid'

Katleen Bracke, hoofdredacteur
Universiteit van Vlaanderen

'Door de digitalisering gaat alles nu veel sneller en heb je als journalist vaker ook zelf de taak om af en toe de hak in het zand te zetten en te zeggen 'kijk, hier weet ik echt niets van en ik kan die experts niet bereiken.' Contacten leggen met wetenschappers is noodzakelijk. Dan krijg je een wisselwerking waar je de krachten bundelt. Het wetenschappelijk correcte enerzijds en het vlot geschreven artikel voor een breed publiek anderzijds.'

Nuance

Er zijn ook initiatieven die zich actief inzetten om tegen de trend in te gaan door

laagdrempelig en helder, maar nog steeds op niveau over wetenschap te communiceren. De Universiteit van Vlaanderen beschouwt zichzelf als zo'n project. Kathleen Bracke, hoofdredacteur, wil vooral inspelen op het nuanceren van dit soort nieuws. 'De proffen die wij op een podium zetten, zijn mensen met verantwoordelijkheid, die zulke titels liever niet in de media zien verschijnen. Zij worden gevraagd om op een kwartier uit te leggen waar een stelling vandaan komt, waarom mensen dat misschien zouden denken en of die waar is of niet. Omdat ze de tijd krijgen om dat te vertellen, is het antwoord meer genuanceerd.'

Volgens Bracke moet het initiatief ook vaker van de wetenschappers zelf komen. Sylvia Wenmackers, wetenschapsfilosoof aan de KU Leuven, gaat daar verder op in en ziet alvast een oplossing in de site gezondheidwetenschap.be, waarbinnen wetenschappelijk onderzoek beter gekaderd wordt. 'Ik denk dat dit soort initiatieven wel kan werken. Ze gaan dezelfde mensen aanspreken en stellen dezelfde vraag, want het gaat over hetzelfde nieuws. Ze gebruiken dezelfde titels, dezelfde beelden, maar brengen dan wel het genuanceerde beeld à la: het is een studie met zoveel personen, we weten dit en dat nog niet...'

Ten slotte pleit Wenmackers voor meer *nature of science* onderwijs in het middelbaar. Alle leerlingen zouden moeten leren hoe wetenschap in elkaar zit: dat het mensenwerk is, dat wetenschappelijke kennis nooit definitief is... 'Enkel zo kan men het brede publiek wapenen tegen overdreven berichten uit commerciële bronnen.'

door Louise Willocx & Michelle Van den Broeck / foto: Vincent Peeters

Omar Barghouti is een Palestijns activist en mede-oprichter van de internationale BDS-beweging. Tegenstanders verwijten hem antisemitisme, anderen vergelijken hem met prominente figuren uit de anti-Apartheidsbeweging.

‘Ik weet niet hoe populair ik ben of hoe gehaat, maar ik weet dat ik iets goed aan het doen ben. Che Guevara was de meest gehate persoon door de imperiale grootmachten. Veel kleinere activisten, waaronder mezelf, worden ook gehaat door hun onderdrukkers, dat is te verwachten’.

Je won de Gandhi Peace Prize en het Franse Hof van Cassatie veroordeelde je organisatie voor discriminatie tegen joden. Controversieel kunnen we je dus wel noemen. Hoe zie jij jezelf?

De BDS (nvdr: Boycott, Desinvestment and Sanctions) heeft consistent een anti-racistische standpunt aangehangen ten opzichte van alle vormen van racisme, dus ook tegen islamofobie, antisemitisme of homofobie. Er is niets “joods” aan Israëls schending van Palestijnse rechten, Apartheid en bezetting. Daarom is er niets antisemitisch aan het verzet ertegen.

Hoe zou je de BDS beweging uitleggen aan iemand die nog nooit van die beweging gehoord heeft?

De BDS beweging is geïnspireerd door de Zuid-Afrikaanse anti-Apartheidsbeweging, de burgerrechtenbeweging in de VS en vele anderen. Het is een vreedzame, niet-gewelddadige beweging die ernaar streeft Israëls militaire bezetting van Gaza en de Westelijke Jordaanoever te beëindigen, hen Palestijnse vluchtelingenrechten die in het internationaal recht opgenomen zijn te laten erkennen en hun systeem van raciale discriminatie tegen Palestijnse burgers te beëindigen. Om deze drie Palestijnse basisrechten te bereiken, roepen we op tot niet-gewelddadige druk op de Israelische staat. We focussen niet op identiteit, maar op wie hiertoe betrokken is, wat een belangrijk verschil is.

Hoe zou je de toekomst voor joden en Palestijnen in Israël zien in een ideaal scenario?

De BDS beweging neemt geen politieke positie aan, aangezien we het hele spectrum van Palestijnse bewegingen vereni-

Omar Barghouti is mede-oprichter van de internationale Boycott, Divest and Sanctions-beweging. De beweging is gericht op een boycott tegen Israël om het land te dwingen zijn verantwoordelijkheden onder internationaal recht na te komen. Concreet pleit de beweging voor het beëindigen van de occupatie van de Westelijke Jordaanoever, het verwijderen van de scheidingsmuur tussen Israël en Palestina en het recht op terugkeer van Palestijnse vluchtelingen. Barghouti is van Palestijnse afkomst en groeide op in Qatar en Egypte. Hij studeerde onder andere aan de universiteit van Tel Aviv.

NAVRAAG: OMAR BARGHOUTI

'Elke zogenaamde dialoog tussen een meester en een slaaf is niet echt een dialoog'

gen. We nemen geen "één staat" of "twee staten" positie in. De positie van BDS is wat het Palestijnse volk beslist in hun recht op zelfbeschikking. Persoonlijk, als een individu, geloof ik in democratische rechten voor iedereen.

BDS roept ook op tot een academische boycot. Onze universiteit heeft onlangs beslist om zijn medewerking aan het LAW-TRAIN project in samenwerking met Israël stop te zetten. Doet de universiteit genoeg?

Wel, eerst en vooral wil ik benadrukken dat het Nationale Palestijnse BDS-committee, dat de internationale BDS beweging leidt, extreem trots is op de prestatie om de samenwerking van KU Leuven met LAW-TRAIN stop te zetten. Helaas is dat niet genoeg. We roepen universiteiten wereldwijd op, ook in België, om hun medeplichtigheid aan Israëls schendingen van de mensenrechten te stoppen. Het hebben van onderzoeksprojecten met universiteiten die diep verwickeld zijn in de planning, implementatie en de rechtvaardiging van Israëls misdaden tegen Palestijnen is een vorm van medeplichtigheid, zelfs als deze projecten civiel zijn en niet militair.

'In 2016 heeft een Israëlische minister me bedreigd met civiele assassinatie. Natuurlijk is het eng'

Sommigen menen dat je doelen en middelen niet verenigbaar zijn. Langs de ene kant pleit je voor een vreedzaam samenleven van joden en Palestijnen, maar langs de andere kant voedt een boycot niet echt de dialoog.

Elke zogenaamde dialoog tussen een meester en een slaaf is niet echt een dialoog. Wanneer er een asymmetrie is qua macht, waarbij de ene kant de andere onderdrukt, is er geen dialoog. We geloven dat een ethische dialoog mogelijk is, maar wel onder de voorwaarden van vrijheid en gelijkheid.

Critici opperen bovendien dat de acties van BDS ook Palestijnse burgers in Israël zouden schaden, klopt dit?

Wij kunnen als Palestijnen zelf beslissen wat goed voor ons is en wat ons schaadt.

De absolute meerderheid van de Palestijnse burgers steunt BDS. We weten dat als BDS blijft groeien, Palestijnen de prijs zullen betalen. Er bestaat geen verzet zonder prijs. We willen deze prijs voor onze vrijheid betalen, want we lijden het meest onder Israëls decennia-oude systeem van onderdrukking.

'Sinds Ahed Tamimi krijgen we steun van Hollywood-figuren die zich voorheen nooit hadden uitgesproken voor de Palestijnse zaak. Dat is ongekend'

Er ligt momenteel een wetsvoorstel in het parlement om het oproepen tot een boycot een crimineel misdrijf te maken, met straffen tot levenslange gevangenisstraf. Wordt Israël rechtser?

Het heeft de laatste tien jaar een beweging naar rechts gemaakt, met de settler-beweging die dominante posities heeft in de overheid. Tientallen jaren lang was Israël een Apartheidsregime voor zijn Palestijnse burgers, maar een democratie voor zijn joodse burgers. Ze verliezen dat karakter zelfs naar de joodse bevolking: er is repressie tegen dissidentie, onderdrukking van vrije meningsuiting, meer en meer religieus fundamentalisme in het onderwijsstelsel...

Verschillende Arabische landen lijken hun positie tegenover Israël te verzwakken. Is dat louter perceptie?

In zeker mate klopt dit. Sommige autoritaire Arabische regimes worden closer met Israël omwille van verschillende redenen. Een van die redenen is dat ze zich willen beschermen tegen de toorn van het Amerikaanse congres. Dus ze denken dat de makkelijkste weg naar Washington door Tel Aviv loopt. Maar het zijn deze autoritaire regimes die dat doen. Er is oppositie bij de bevolking in diezelfde landen. De absolute meerderheid van de bevolking in de Arabisch wereld ziet Israël nog steeds als vijand nummer één en steunt daarbij ook de Palestijnse strijd voor rechten wel nog steeds. In tegenstelling tot de steun in Europa of de Verenigde Staten, zien zij dit als een lokale, binnenlandse strijd en niet

als een buitenlandse solidariteit.

In het geval van Ahed Tamimi heeft de overheid streng opgetreden. Het lijkt erop dat Israël steeds harder optreedt tegen activisme. Welk effect heeft dat voor het activisme binnen de BDS-beweging?

Israël voelt een straffeloosheid als nooit tevoren omwille van de steun door de Trump-administratie en de medeplichtigheid van de EU. De EU is niet zo rechts als Trump, ze praten wel over mensenrechten, maar doen niets om die te handhaven en nemen ook geen maatregelen om Israël verantwoordelijk te houden voor zijn daden. Tegelijkertijd is de BDS-beweging wereldwijd enorm aan het groeien. In het geval van Ahed Tamimi krijgen we steun van Hollywoodfiguren die zich voorheen nooit hadden uitgesproken voor de Palestijnse zaak. Dat is ongekend.

Hoe zit het met jouw activisme? Je geeft morgen een speech voor het Europese parlement, maar dat kan enkel doorgaan omdat de Israëlische overheid je reisverbod tijdelijk heeft opgeheven. Vorige maand kon je ook niet bij je moeder in Jordanië zijn om haar bij te staan bij een medische ingreep. Voel je soms angst?

Dat zijn niet de ergste vormen van repressie die ik ervaren heb. In 2016 heeft een Israëlische minister me openlijk bedreigd met een civiele assassinatie, wat dat ook mag betekenen. Natuurlijk is het eng, natuurlijk eist het zijn tol op mezelf en mijn familie. Ik heb twee dochters van in de twintig. Zij waren extreem gealarmeerd toen ze hoorden over die bedreiging. Maar net zoals ik en mijn partner, weten ze dat zoiets ons nooit zal tegenhouden. We weigeren te leven zonder waardigheid, dus zullen we ons blijven verzetten om onze vrijheid, onze gerechtigheid en onze gelijkheid te bekomen. Hun bedreigingen en hun repressie mogen ons dan wel bang maken, maar ze zullen ons nooit tegenhouden. 🇲

Mannen dan toch allergisch voor politieke correctheid

door onze man ter plaatse (of toch ergens), Srne Aonck

Een nieuw onderzoek toont aan dat politieke correctheid dan toch tot ernstige schade kan leiden.

Het zou nefast zijn voor onder andere de mentale gezondheid, seksuele performance en sociale positionering van een bepaalde bevolkingsgroep.

Zo ondervinden blanke heteroseksuele mannen namelijk enorme psychologische en sociale nadelen wanneer ze het n-woord niet mogen gebruiken, dat bewijst een studie door de gerenommeerde professor Dr Bart Mouyaen van de universiteit van Bommel.

Ter uitvoering van zijn onderzoek plaatste Mouyaen twee groepen van vijf blanke heteroseksuele mannen apart in een ka-

mer met één persoon van allochtone afkomst. Een van de twee groepen mocht de zesde persoon enkel aanspreken met politieke correcte aansprekingen, zoals diens naam, de andere groep gebruikte de gangbare termen.

Twee van de vijf uit de eerste groep ontwikkelde na een halfuur een depressie, alle vijf gaven ze aan problemen rond hun identiteit ontwikkeld te hebben. Bovendien bleek het na de exposure nog moeilijk om erecties te krijgen. Een tweede test vroeg de testobjecten om vijf minuten in een werkomgeving door te brengen met enkele vrouwen zonder hen denigrerend te behandelen, terwijl ze aan een veganistische gesprekspartner de westerse verantwoordelijkheid met betrekking tot het koloniaal verleden moesten erkennen. Dit onderzoek werd echter stopgezet toen vier van de vijf mannen begonnen te huilen.

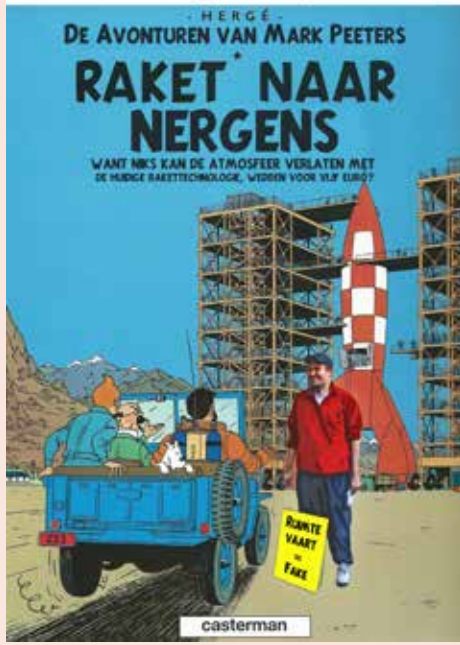
Klinkt heftig, maar dat waren enkel nog de effecten in een afgesloten omgeving.

In grotere testgroepen toonden zich ook zware sociale gevolgen. Zo waren de mannen bijvoorbeeld totaal niet grappig meer. Sommigen veranderden zelfs spontaan in sneeuwvlokjes.

Volgens Mouyaen moet de politiek correcte censuur dringend teruggedraaid worden; 'Het is in een maatschappij belangrijk met iedereen rekening te houden, ook als dat betekent dat we daarvoor iets moeten opgeven. Een gelijke samenleving is nu eenmaal nefast voor mijn deel van die samenleving, ik vind dat we daar wel in tegemoet moeten komen.'

Het onderzoeksteam publiceert zijn bevindingen deze week in het vakblad VGE. Een tweede onderzoeksteam onderzoekt momenteel of er mogelijks een verband is tussen de resultaten en het feit dat elke onderzochte blijkbaar een volstrekt soja-arm dieet volgde.

Na succes van Mark Peeters boek, nu ook eigen stripreeks

Levenloos lichaam gevonden op campus Arenberg

Bleek gewoon Winalid te zijn

Na Kotnet stopt nu ook watertoevoer op kot

"Die studenten drinken toch alleen maar alcohol"

ALBATROS

F U I F Z A A L

ORGANISEER JE EIGEN EVENTS

in de goedkoopste
fuienzaal van Leuven!

Reserveer nu via 016/22.31.09 of
albatros@loko.be
Meer info: www.loko.be/albatros

TARIEVEN

€365 huur voor een fuif

€260 huur in het weekend of voor een vereniging aangesloten bij
LOKO

€180 huur voor een cantus

3e fuif of 3e cantus op 1 jaar = 4e gratis huur

COLOFON

Hoofredacteur Nora Sleiderink

Redactiesecretaris & V.U. Tom Dinneweth

Redactie Anneka Robeyns, Bavo Nys, Guillaume Deprez, Nelis Jespers, Michelle Van den Broeck, Vinsent Nollet

Schrijvers Daphne 'De logica van Heyvaert' de Roo, Benno 'Je mama' Debals, Jan 'Soyboyz' Costers, Vinsent 'Waarom er iets is en niet niets' Nollet, Anneka 'snuff' Robeyns, Tom 'Daphne' Dinneweth, Nelis 'Oude mannen die wippen' Jespers, Vincent Cuypers, Nora 'correlatie tussen vrijwilligerswerk en liefdesleven' Sleiderink, Mikhail 'de homoseksuele relaties tussen leden van schild en vrienden' Efimenko, Lotte Dillen, Stijn Dobbelaere, Margo Degreef, Pieter Jesper, Nicolas Priem, Sjaak Tromp Meesters, Dilara Kabak, Diego Rodriguez, Jan Vinken, Arne 'Ethische consumptie onder kapitalisme' Sonck, Margot Delaet, Michelle 'Waarom Philip me wil verleiden' Van den Broeck, Louise Willocx, Philip 'Michelle, van binnen en van buiten' Lammens

Eindredactie Nora Sleiderink, Nelis Jespers, Tom Dinneweth, Els Cole, Jan Costers, Vinsent

Nollet, Anneka Robeyns, Benno Debals, Marthe 'te lui om te onderzoeken' Verelst, Daphne de Roo, Michelle 'Hoe je een straatverbod kan verkrijgen' Van den Broeck, Esther 'Veto' Lamberigts

Beeld voorpagina Pjotr Hubin
Fotografen Bavo Nys, Vincent Peeters, Guillaume 'Wat er mis is met Vinsent' Deprez, Zourab Moussaev

Tekenaars Ruben 'Zeeslakken, dat zijn écht zotte beesten' Algoet, Guillaume Deprez, Daphne de Roo, Pjotr 'Niet te veel. Ik houd van verrassingen' Hubin, Josje 'Het ondergoed van Philip Lammens' Kerkhoven, Anneka Robeyns, Philip 'Hoe je kan omgaan met onbeantwoorde liefde', Lammens

KU Leugen Thomas Winters, Klaas Van den Broeck en Arne Sonck

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

'Wat wil jij eens onderzoeken?'

IS JOUW VERZAMELING AL COMPLEET?

In onze 10 winkels tweedehandsgoederen aan correcte prijzen.
Textiel, huisraad, muziek, meubels, electro, speelgoed, muziek, boeken,...

de kringwinkel

VITeS

IJzerenmolenstraat 10-12 - Heverlee, Diestsestraat 253 - Leuven

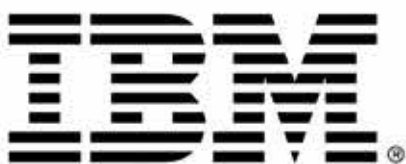
Andere winkels: Dilbeek · Halle · Laken · Opwijk · Overijse · Sint-Pieters-Leeuw · Vilvoorde · Wespelaar

→ Gratis ophaling herbruikbare spullen 0800 2 0080 - www.spit.be ←

ARTIFICIAL INTELLIGENCE, REAL CHANGE?

15 MAART • 18:30–23:00

CAMPUS GROEP T

AFT

LBK

Industria

MEDICA

Lcie